

SKRATT- måsen

I nöd och nåd
om en livstidsdömd

En brevroman av Gidon Avraham

Verkligheten överträffar fantasin. Romanens innehåll är dock helt och hållet fiktivt och karaktärernas drag och tankar likaså.

Realistiska inslag och våldsamma känslor förmedlas således av fiktiva litterära karaktärer, som av författaren är ålagda att påminna med all kraft om omöjliga livssituationer som döden, nödens lag och väntan på nåd från ovan.

Skratt- måsen

Inöd och nåd

Gidon Avraham

Linguistrator AB

linguistrator.se

ISBN: 978-91-531-0970-9

Linguistrator

I samarbete med förlag DIKKO
Britt-Inger Hedström

Förord: Det nya livet

Kollegor emellan

Funktionshinder

Skam, rädsla och förnuft

En pojkdrom

Terapi på heder och samvete

Nästa huvudsignal visar stopp!

Kärlekens död

Ett kärleksbarn

Tvång, skam och saknad

Ondskan är en känslomässig störning

En stila bedjan om nåd

Vård av barnamördare

Vägen ut

Goda utsikter

Längtan och fruktan vi har inom oss

Oändlig nåd

Skyddsfaktorer mot återfall i brottslighet

En lyckans hälsning

Glad Påsk!

Slutord: Kains märke

Förord

Det nya livet som är lika med frihet

Detta är ett försök att beskriva mitt liv under de senaste årens tågresa i en dårfinka. Hade en längtan att känna mig fri och en dag återse ljuset bortom horisonten. Den dagen blev verklighet i år. Äntligen, efter många års förvisning i mörkret kunde jag ta klivet bortom horisonten och starta mitt nya liv med utökad frigivning, en så kallad boja. Försöker att känna min innersta styrka som människa för att erövra all energi som krävs inför den stora omställningen som leder till ett meningsfullt liv igen. Men det dunkar i skarvarna.

Är placerad på en arbetsplats för människor med funktionshinder. Målet för denna åtgärd är att erhålla någon form av arbetsträning som kan leda till ett jobb där min kapacitet utnyttjas till fullo. Har försökt påverka arbetsförmedlingen att komplettera mina körkort så att jag kan söka jobb i transportnäringen, men för närvarande gäller rekryteringsstop för utbildning inom transportnäringen. Läget kan dock förändras nästa år och då får jag säkert en chans till bussförarutbildning. Det är mycket testande man behöver gå igenom. Men en garvad lokförare har varit med förr.

Hoppas bara att jag kan ta mig igenom hela utbildningen, som tar hela 8 veckor i anspråk. Mitt nuvarande jobb kommer inte att påverka yrkesutbildningen jag hoppas på, och utsikterna till anställning ser något ljusare ut nu än för en

månad sedan. Framtiden får utvisa om jag tillåts återse ljuset bortom horisonten och tillhöra människorna som behövs varje dag i arbetsmarknaden.

Kapitel 1

Kollegor emellan: Surströmming vid svartån

Tre lokförare, en norrlänning en Stockholmare och en skåning satt en gång i närheten av Svartån för att fördriva tiden. Det var tidigt på våren och solen var blek. Där fanns det surströmming och mandelpotatis och allt annat som hör till. Det var bara det, att skåningen vägrade envist att smaka av den norrländska delikatessen. ”Hellre badar jag i Svartån”, sa han på saftig skånska ”än äta surströmming—sanna mina ord”. Norrlänningen satt tyst och granskade sin talrik. Ett japanskt ordspråk säger att om man bara väntar tillräckligt länge vid floden, kommer man före eller senare att få se sin fiendes kropp flyta förbi. Eller som vi brukar säga: «Den som väntar på något gott, väntar aldrig för länge».

Ett år har passerat och lokinstruktören, samma en som satt med även under vår första träff och pratade gamla minnen, började berätta historien om kollegan som hamnade i finkan för mord. Inte postfinkan, som är benämningen på en järnvägsvagn med postanställda i, utan en dårfinka, en riktig anstalt där man blir inlåst för livet. Och en blodig historia därtill, om en man som hade tagit livet av en kvinna och ett barn han älskat. Handlar det verkligen om samma pedantiska kollega, som jag delade bostad med under utbildningen?

”Får man ställa en personlig fråga?”, brukade jag fråga honom, medan instruktören går igenom ritningen med den gula luften, den röda luften och den blåa luften som strömmade genom bromsventilens olika öppningar. Instruktören hette förresten Sture Kompressor. Han brukade berätta om kompressorers kolvar och slagvolym samt om sin nya hagelbössa. Den hade en sådan otrolig spridning att man var tvungen att sikta

ett par meter till höger om fasanen för att inte peppra den full med hagel. Allt enligt Sture kompressor.

”Jovisst, fråga bara”, brukade han svara. ”Kommer Du från Sveriges baksida?”, frågade jag då, men allt jag kunde få ur honom var ett skrattmåstjut till svar. Därefter kallade jag honom Skrattmåsen. En gång, när man behövde få ihop tio rätta svar till ett godkänt provresultat i SJs säkerhetsföreskrifter, valde han att endast besvara tio frågor. Och lyckades naturligtvis med att pricka in samtliga. En ovanligt säker och noggrann kille! Och bara så att Ni vet, här är det frågan om ganska komplicerade saker.

Till exempel frågan om hur fort det går när man kör tåget i ”halv trettio”. Enligt gällande säkerhetsföreskrifter får man nämligen köra i högst 30 km/tim i ett antal givna situationer, dock ska man kunna hinna stanna tåget på halva den sträcka som går att överblicka. Den rätta hastigheten torde alltså ligga någonstans mellan 0 och 30 kilometer i timmen beroende på terräng, väder samt övriga omständigheter som avgör val av bromssträcka.

Sådant visste Skrattmåsen mycket väl. Han var bra på detaljer. Och de som anställde skrattnåsen visste i sin tur, att han skulle bli en duktig lokförare. Han blev ju handplockad efter väl genomtänkta urvalsprov. Han skulle klara av att jobba ensam. Han skulle klara av långa arbetspass utan att ge efter för sömnbehov, eller ge avkall på säkerheten. Han skulle kunna fatta kritiska beslut under press. Ensam är stark!

30 år senare försäkrar Skrattnåsen lika bestämt att Säkerhetsföreskrifterna var heliga, men att man också hade ett ansvar mot kunden. ”Jag hade ett motto som lokförare – kunden kommer alltid först – kunden ska alltid vara nöjd när han, eller hon går av tåget. Jag kommer ihåg en resa där tågmaskinisten kommer fram och hojtar till: ”vi har en resenär som skulle ner till Tyskland och klivit på fel tåg”. Jag ringer omedelbart fjärrtågklararen och frågar: ”var finns Malmö-tåget?”.

– Det är där och där.

– Stanna det och mig vid nästa station, jag har en resenär som skulle ner till Tyskland.”

Två tåg stannar på en fjärrstation. Det är bara betong och fruktansvärd terräng egentligen för att byta tåg. Men jag tog det ändå. Resenären var nöjd. Han slapp betala dyr överliggning i en mellanstation. Det var nämligen sista tåget till Malmö.”

Ska du smaka en bit, frågade jag skåningen, som sitter mitt emot och ser skräckslagen ut. Hur ska du ha det, envisades jag, det är kallt i svartån så här års!! Skåningen sa något ofattbart på skånska, och gick till slut med på att smaka en försvinnande liten bit av en handplockad surströmming. Även småsegrar räknas, muttrade jag för mig själv, eller som skåningen själv brukade säga, ”det kostar att ligga på topp”. I samma veva bestämde jag mig för att skriva ett brev till kollegan som lokinstrukören hade berättat om. Han var väldigt ensam, rent av isolerad i finkan, kunde man förstå. Och så satt han inne för mord. En handplockad kollega som aldrig någonsin kommer att få ett guldur som tack för nit och redlighet i rikets tjänst.

Kapitel 2

Ett enkelspårigt funktionshinder: ”Sådana som du borde inte få leva”

”Jag har aldrig dräpt någon avsiktligt”, kunde man höra Kalmar-Gustav säga skämtsamt när någon började bråka med honom. Jaha, skrattade åhörarna, ”inte avsiktligt?!”. Så här ligger det till, sa han då: ”Ni får gärna slåss, men jag vill inte se några blodfläckar på golvet”. Jag tycker nämligen inte om blod! Och som alltid finns det ett korn av sanning bakom dessa ord.

Sanningen är att en beslutsam man i sina bästa år valde att ta sitt liv med min aktiva hjälp. När mitt pendeltåg gled in i Övre Väsby tågstation klev han framför tåget med huvudet före, och jag hade inget annat val än att göra min plikt och följa hans fasta blick och sista vilja. Jag höll i yxan – blåtagets bromsventil i nödbromsläge. Aktiv dödshjälp i statens tjänst. Med magnetbromsen skrikande skenor fastklistrade mot rälsen

och en hysterisk metallisk röst ekande i högtalaren.

En annan gång, vid Älvsjö station, söder om Stockholm stad, vinglande två figurer på ostadiga ben farligt nära spåret, än vinglade de hit och än vinglade de dit. Tyvärr vinglade den ena inåt spåret just när mitt resandetåg råkade passera.

I hundratjugo kilometer i timmen. Mannens vingliga färd mot himlen orsakade dock inga stora förseningar i tågtrafiken. Tåget gled in på centralstation endast sex minuter försenat. Allt gick som på räls och lokledaren som tog emot föraren en kvart senare tycktes vara på det klara med att en lokförare som jag är kapabel att bearbeta sådana upplevelser på egen hand. Och visst gör man det!

Dödsolyckor inträffar varje dag. En lokförare förväntas hålla tiden och vara karl för sin hatt!

Lokförare är psykiskt stabila människor som väljs ut bland en mängd kandidater. Eller så väljs de ut därför att de tål stryk. Eller därför att dessa människor besitter en förmåga att arbeta ensamma längre perioder, utan att längta efter sällskap lika fort som en vanlig dödlig skulle göra. Många ser i detta yrke en barndomsdröm som gått i uppfyllelse. Endast ett fåtal procent lyckas ta sig igenom urvalsprovets nålsöga. Stabila, stresståliga operatörer med snabba reflexer och bra omdöme. Absolut inga känslolösa, eller impulsstyrda människor, men inte heller sådana som alltför lätt skulle tappa huvudet på grund av blodiga olycksfall i arbetet. Företagsläkaren Tyrell verkade i alla fall vara säker på sin sak: tre dagars sjukskrivning är mer än nog efter en dödsolycka. Har du någonsin hört talas om en lokförare som har gått in i väggen, eller tagit "time out"?!

”SJ, SJ, gamle vän” brukade vi sjunga, medan äldre kollegor valde benämningen ”Satans Jävlar” som samlingsnamn för oss statsanställda järnvägare. Det var några år efter den ödesdigra vinternatt, då skjutspassaren Fredde förolyckades på bangården. Han skulle lägga en bromssko mellan vagnar i rörelse, vilket man inte får, men alla gör. Fredde var kristen. Därför fick han inte röka hemma. Han rökte på bangården i stället och sa att det var Guds straff att vi jobbar som vi gör, nattsift och så. Nattsift som växlare på en isig bangård. Och så dog han. Den Gud älskar.... Må han vila i fred.

Eller kanske valde SJ oss på grund av en funktionsnedsättning som gör vår stryktåliga karaktär välanpassat för ensamjobb?! Tänk dig en självgående arbetstagare som är mindre beroende av social gemenskap. Som inte blir känslosam på arbetstid. En sådan som gillar läget utan vidare. Som är fokuserad. En som biter ihop och kör vidare utan att svamla om arbetsmiljön. En som kanske kände sig önskad redan som barn. Därför att en misshandlad mor aldrig orkade ge honom en kram. Därför att det förekom våld i familjen och han själv fick agera mannen i huset. AI robot?!

Tänk dig en treårig pojke som helt ensam ger sig ut på upptäcktsfärd. Pojken kunde plötsligt hamna på ett tåg i riktning mot Stockholm. Pojken kunde bada i en sjö fast han inte kunde simma. Folk fick rädda honom, dra upp honom. Eller så kunde han befinna sig på en ställning högst upp i huset på en byggarbetsplats, där någon annan blev tvungen att ta ner honom på jorden och rädda honom.

Han kunde hoppa över järnvägsspår fast tågen kom och gick.

I princip kunde vad som helst hända. Polisen fick ingripa gång på gång och hämta hem honom. Där fanns varken tanke om konsekvenser, eller rädsla. Vad som helst kunde ske på nolltid. AI robot?

Där fanns det inga som helst hämningar. Pojken kunde bli våldsam, utan att för den skull se några konsekvenser. Språket har kommit sent, men då pojken äntligen lyckats komma ikapp gick det väldigt fort. Men han måste själv komma på det, det är ingen annan som får tala om för honom: ”gör si, eller gör så” för då gör han det inte. Då kan det bli stökigt.

Då går man emot alla ordningsregler. Man blir besvärlig, helt enkelt. Man bryr sig helt enkelt inte. En sådan pojke är ständigt beroende av sin änglavakt. En sådan lokförare måste helt enkelt ha en alldeles egen änglavakt.

När jag började få permissioner sökte jag mig till min gamla arbetsplats. På centralstationen gick jag fram till lokomotivet för att växla några ord med en f.d. lokförarkollega, så som man brukar göra kollegor emellan före avgång. Framme vid förarhytten händer något oväntat. När lokföraren kände igen mig sa han med en torr och fientlig röst:

”Sådana som du borde inte få leva!”.

Detta är en kort berättelse om en livstidsdömd järnvägare som har sparat ur. En lärare får se hur barnen växer. Skrattmåsen, däremot, får inte se hur barnen växer. En mördare får stå sitt kast. Vi andra tar ju avstånd från livstidsdömda och vill inte gärna låta en mördare se barn på nära håll. Ett avvisande beteende anses normalt. Människor som lever ett normalt liv vill inte ha med några satans sjuka djävlar att göra. Sådana där får väl skylla sig själva. Varför ska man över huvudtaget hjälpa sådana människor över tröskeln? Straffa ut slöddret! Ju hårdare, desto bättre. Eller läs en fallen kollegas brev och begrunda hans öde.

Kapitel 3

Skam, rädsla och förnuft

Tack för ditt brev kollega! Det känns som jag måste höra av mej för jag behöver mer än någonsin få kontakt i den sociala vardagen. Visst kommer jag ihåg dig från snöiga Ängelholm i februari 1972. Du lagade vegetarisk kost och vi skämtade om detta varje dag. Året därpå skilde jag mej från min första fru och barn. Kan du tänka dig att min son tog kontakt med mej efter över 10 års tystnad i julas. I alla dessa år har jag aldrig slutat att skriva till honom. Måste säga att jag är okuvlig i det här fallet, för barn skall veta att det finns en far som älskar dem oavsett vilka katastrofer som händer. Den förälder som vet hur det känns att förlora ett barn, såsom jag blev orsaken till med min lilla Annika, förstår också att man aldrig går skadelös ur en sådan tragedi. Det gör ont resten av livet.

I dag är jag återställd och ofarlig efter över tio års arbete ihop med min konsult psykolog Gustav Gränssättare. Min överläkare Jonas Ljusning anser att jag är fullt frisk och bör återanpassas, men är ändå chanslös utan stöd utifrån i den gråa vardagen. Nu är det jag som skall överleva och då behöver jag all empati och hjälp som går att få för att kunna motivera mig. För att kunna förstå att jag behövs. Har skrivit många brev under åren och du är den förste av mina arbetskamrater som insett att jag blev sjuk och förlorade hem, arbete, familj och min värdighet. Helt plötsligt hamnade jag i en gråzon där brottets karaktär talar om att man inte är frisk, utan det är för det mesta ett uttryck för en allvarlig psykisk störning.

Ingen frisk människa mördar sitt eget barn avsiktligt, utan det hör till brottets natur. Den gråzon som idag finns mellan fullt friska människor och den rättsliga gränsen. Den gräns där man avgör vem som enligt lag anses vara psykisk störd, verkar i alla avseenden vara fullständigt absurd med hänsyn till mänskligt lidande. Idag är skillnaden mellan sjukvård och fängvård alltför stor, när det gäller vårdmöjligheterna. Och utan starkt stöd utifrån går människan under även om det sker efter strafftiden.

Det kan inte och får inte anses normalt då en förälder i ren panik eller förtvivlan blir orsaken till sitt eget barns död p.g.a. en allvarlig psykisk störning. Just detta går att läsa om i min rättspsykiatriska undersökning. En av de största katastrofer en människa kan råka ut för är att först förlora sitt barn och sedan bli utsatt för straff i vansinnigheter där reglers vansinne gör livet i det närmaste outhärdligt att leva. Detta kan ingen mänsklig varelse förtjäna i ett så upplyst land som Sverige. I mitt fall krävde jag en stödperson redan i början på åttiotalet, men fick en vaktmästare med egna privata problem som stöd i stället. Krävde även att den professor som ligger bakom min rättsundersökning ska förklara mig fullt frisk med utgångspunkt i min psykologs utlåtande, men vägrades detta av ekonomiska skäl.

Vet idag att jag är ofarlig men behöver få detta bekräftat på ett papper, för det kravet gäller för att kunna gå vidare med en stärkt självkänsla, inte minst i ett liv i frihet. Anstalten önskade att detta skulle göras av en överläkare som inte är insatt i detta specialärende ifrån början. Därför kunde inte han göra min personliga framtid rättvisa, utan enligt egen ut-

sago snarare förvärra mitt fall i onödan. Därför avböjde han att fullfölja uppdraget. Tänk om verksamheten var till för att hjälpa folk genom livskriser och till ett bättre liv, genom att ge människor en möjlighet att tänka över sin situation, genom att öka tilltron till större eget ansvar, som bör leda till ömsesidigt förtroende.

För att kunna utöva sina maktbefogenheter då förtvivlan och hopplöshet gör sej påminna hos oss banditer, blir myndighetsförtryck allt oftare accepterat inom kriminalvården. Underligt nog har tjänstemännen svårt att utöva makt utan att röja sej i förnedrande ordalag. Det gör de ofta i sin egen sakframställning, vilket ger oss krakar fullständigt omänskliga livsbetingelse som om vi inte vore värdefulla varelser. Vi alla behöver rusta upp med stort mod för att stå upp mot den obegripliga inhumana behandling som bara är till skada för vår självkänsla. Här gäller det att kämpa mot alla fascistiska regler som bara kan leda till mer bitterhet och hat. Ett ökat tryck från den etablerade förtryckarelite gör omständigheterna än mer akut för de svaga som kan vara missbrukare, kanske psykiskt sjuka m.m..

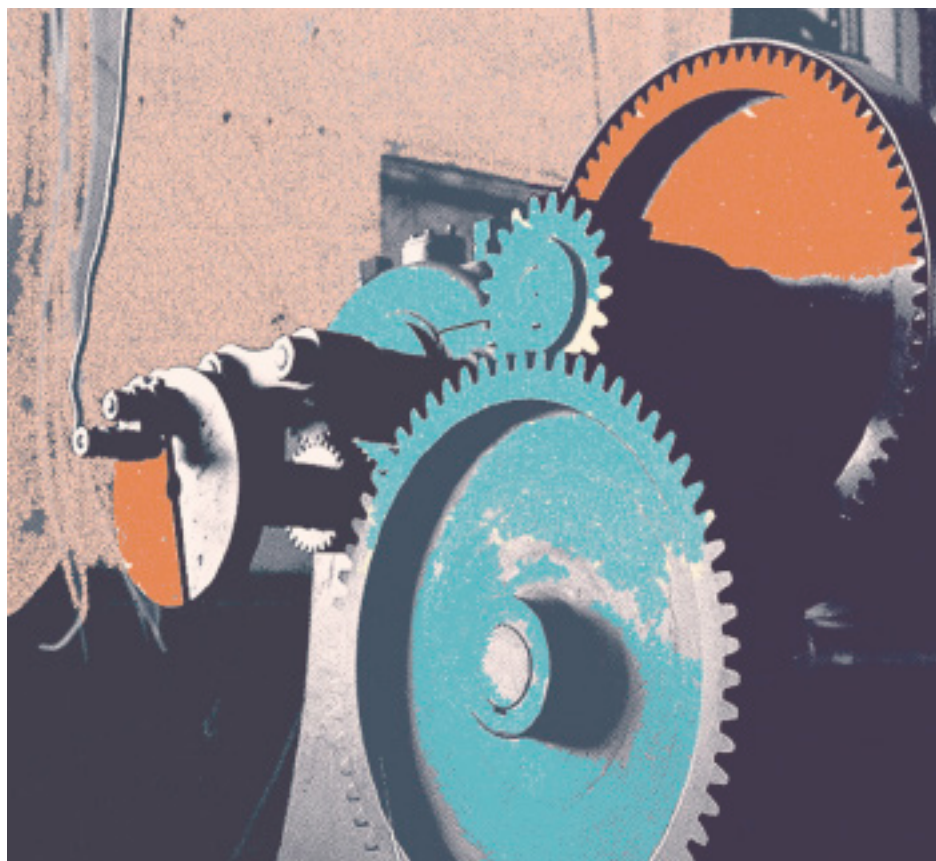

Tyvärr finns dessa i kraftig majoritet inom våra slutna rum. Ingen vet idag med säkerhet vad fruktan och rädsla leder till i vårt felfria slutna system, men förmodligen får många människor bära med sej dessa dolda minnesgåvor som ett blödande sår genom livet, av rädsla för myndigheter. Min kristna tro förbjuder mej att känna avsky mot alla dessa galna dåd som härjar fritt på grund av ondska, utan att först försöka förstå orsakerna till rädslan, som driver på individer inne i vansinnets rum, där allt sunt förnuft är borta med vinden.

Många kanske precis blivit utsläppta från straff i vansinnigheter i slutna rum där ingen rehabilitering förekommit av orsakerna som finns med i avgrunden. Kan själv ibland känna att det är tröstlöst när ingen vill lyssna på mina rop, att jag bör påbörja min resa mot en tilltänkt frigivning om kanske en så där 4 till 5 år. Min psykolog och läkare tycker att min strafftid bör fastslås snarast då de anser mej vara fullt frisk. Och ändå är man över femtio år och utestängd från livets nödtorft. Tro mej att ingenting är hopplöst så länge man vet att sina arbetskamrater bryr sej på utsidan och inte tänker överge en trots en del svårigheter som myndigheterna förorsakar.

Faktum kvarstår att jag måste förstå någonting som ingen annan kan och ändå leva ett meningsfullt liv. Dessutom skall jag straffas i oändlighet med en mycket bristfällig vård och obefintlig framtidsplanering. Vet inte hur det är tänkt att jag skall finna ro i detta inferno av elände utan hjälp utifrån. Vill absolut inte låta för pessimistisk, utan se mitt liv med realism. Jag har blivit huvudfigur i en katastrof som saknar en rimlig chans, utan medkänsla och empati.

Jag tror att, om du kan sprida just den kunskapen om om-
tanke hos mina före detta arbetskamrater, kan det vara en bra
medicin med småmedel, som gör att jag kan bli en livskraftig
människa igen. Det finns värden i livet som handlar om vän-
skap och känslor som inget vansinne i världen kan trycka ner.
Jag vet att mina odds är rätt låga men hoppas att det inte ge-
nerar dig. Kan du bara hålla upp en mask och inte tveka inför
min skam så kan du skydda mej med hopp, utan stora ord fast
vi går var och en för sej genom livet. Bara du inte tvekar när
de flesta veknar, för brottets natur är för grovt.

Kapitel 4

En f.d. lokförares pojkdröm

Man kan verkligen fråga sig varför någon skulle vilja skriva om en mördare som kanske bör ruttna i sin fängelsehåla utan att göra så mycket väsen av sig. Kanske gör man det därför att en före detta kollega alltiämt betraktas som en f.d. kollega och därför att vi har en lagstadgad plikt att hjälpa människor i nöd. Eller därför att en f.d. kollega, som är en f.d. mördare, kanske är i första hand en människa och inte en mördare och en f.d. människa. Blodspåren till trots. Skrattnåsen har, med andra ord, varit en skicklig kollega, en exemplarisk lokförare samt en kåmpande familjefar i en omånsklig familjesituation. Han måste ha klåtrat på våggarna där hemma efter arbetsdagens slut. Han måtade helt enkelt inte med sina drömmar.

Att kåra tåg är en pojkdröm som ibland går i uppfyllelse. När jag var fem år gammal brukade jag besöka min moster, som bodde i nærheten av bangården. Där gick en smalspårig järnvåg, bland de mest kånda i Sverige. Och där satt jag och studerade trafiken. När jag blev äldre såg jag fram emot min första ångloksresa, som var bland det håftigaste jag har varit med om. Där startade min egentliga järnvågsresa. Vi hade det kåmpigt i halkan och fåstnade i backen ett antal gånger. Det slutade med att vi gick tio man framför loket och sandade med våra bara hånder, för att få fåste. Vi hörde ångslagen, hur det small till bakom våra ryggar.

Senare gick vi med i Gruvlagets järnvägssällskap. Där var min dröm att få köra en av Sveriges snabbaste ånglok som gjorde 100 Km/tim, men hade ett rykte om sig att kunna nå 120. Det var en fantastisk maskin som gav en fantastisk upplevelse. Jag kommer ihåg de veckorna vi tog ledigt för att åka längs hela inlandsbanan ända fram till Narvik. I likhet med andra kollegor ville jag utbilda mig till ångloksförare. Den mest fantastiska bekantskapen var den tystgående Rolls Royce bland lokomotiven, en lätteldad maskin med beteckningen A7. Det kändes som om man smög fram i 100 Km/tim, fast vi fick bara köra i 90. Det var en äventyrsresa som jag aldrig kommer att glömma. Med hängivna människor som putsade varje kväll de ånglok som var i drift. Och turister från hela världen i de finaste järnvägsvagnarna. Provkörningarna var dock bäst.

Särskilt minns jag en resa i Dalarna. En 13 promille stigning i tre mil framför oss. Nu är det jag och maskinen. Vi eldade på, väntade tills manometern tog sig, på med vattnet, av med vattnet elda på och så in. Och det gick med full fart. Och rätt som det var sa en gubbe: ”men där ska Ni ju stanna!”. Vi var framme vid helvetets stup och alla stod på bromsen och så var det med den resan. Detta var en upplevelse som alla skulle få vara med om under sin livstid. En resa med högtalare i hela tåget. Man informerade vid varje stopp. Man åt mat i restaurangvagnen. Man fick se allt i Sverige som var fantastiskt.

Många lokförare har varit med om att köra ihjäl en människa och sedan bära med sig bilden och skulden in i förarhytten. En spårbunden form av dödshjälp verkar nästan ingå i tjänsten. SJs företagsläkare ansåg då att en sjukskrivning i dagarna tre blir alldeles tillräcklig för en psykiskt stark lokförare i statens tjänst. Själv valde jag att trotsa experten och i förebyggande syfte ta ut två veckors tjänsledighet utan lön. Ifall någon eländig människa till skulle få för sig att hoppa framför mitt tåg, tänkte jag, borde jag kanske inte köra igen redan dagen efter en dödsolycka.

Har alla kollegor en självbevarelsedrift, som övergår plikt-känslan? Dubbelbemaningen är ju ett minne blott och prata kan man göra med ATC-panelen på förarbordet. Ibland blinkar den tillbaka.

Och varför berättar jag om och om igen om lokförare som dödar i tjänsten? Kanske för att poängtera att min kollegas tidigare skador kan ha förvärrats av en yrkesskada. Kanske blev han utsatt för en yrkesskada som sten på sin börda. Tänk om han redan hade en psykisk skada, eller en personlighetsstörning. Sådana som borde upptäckas redan i grundskolan och som vanligtvis förstärks av traumatiska händelser. Tänk om SJ målmedvetet söker anställa folk med sådana psykiska egenskaper, därför att de tycks trivas med ensamheten. Tänk på den man som sköt mopedburna ungdomar som trakasserat hans familj. Tänk!

Med den personlighetsstörning han bar på och under rådande omständigheter, ansåg rätten att han inte kunde hållas an-

svarig för sina handlingar! Tänk! Kanske borde Skrattmåsen ha tagits ur tjänst så fort familjegolvbörjan började skaka under hans fötter. En ensam lokförare med ansvar för människoliv bör aldrig lämnas ensam när olyckan är framme. Men vad gör man när stödet efter en dödsolycka begränsar sig till sjuk-skrivning i dagarna tre?! Prata med ATC-panelen om dina bekymmer? Ibland blinkar den tillbaka.

Att köra tåg är som en dröm, eller en mardröm för en trött förare. Allt en förare gör förvandlas till en inarbetad rutin som sitter i ryggmärgen. Man memorerar banan och landskapet. Man matar in i minnet bromssträckorna längst vägen. Man stannar vid dvärgsignalen bakom engelsmannen och byter ände och strömavtagare på dragfordonet. Sedan kör man mot det väntade tågsättet och hjälper till med bromsprov, samtidigt som man kontrollerar bromstalet för att fastställa den högsta tillåtna hastigheten för tåget. Du avvaktar avgångssignal och punkligt kör iväg mot resmålet, med några få minuters spelrum till godo. Jag minns väl den gröna tidtabellen. På den tiden hade vi 4 minuters marginal mellan Märsta och Södertälje. Och för det mesta lyckades vi hålla tiden!

Tröttheten är värst. En kollega berättar:

Det handlar om tid och pengar. Tid är pengar! Och tider fungerar inte alltid på en turlista. En period under 70-talet

blev jag tvungen att arbeta extra för att tjäna pengar. Det var de extra tilläggen man var ute efter. Men det blev förödande för mig. Det började med en enorm trötthet och att jag inte kunde sova. Du jobbar en natt och ska börja Kl. 04.00 nästa morgon. Du går upp där, med du kan inte sova på kvällen, du ska ju upp mitt i natten. Du kör denna tur igen och sömnproblemen tilltar. Kroppen kommer i fullständig obalans. Detta hände mig. Till slut var jag så trött att jag inte kunde ta mig till jobbet. Jag var ständigt trött och blev tvungen att gå till läkaren. Det visade sig att jag fick stresssocker och var tvungen till att bli sjukskriven en längre tid. Aldrig mer kommer jag att ta ett extra arbetspass! Det går inte att köra ifrån sina bekymmer, de brukar alltid hänga med”.

Kapitel 5

Terapi på heder och samvete

Utdrag:

Hans barndom var traumatisk med en alkoholiserad och våldsam far och en mor med psykiska bekymmer. Han såg fadern misshandla och förgripa sig sexuellt på hans mor. Barnets sociala anpassning blev förvånansvärd god trots barndomen. Han fullföljde en gymnasieutbildning och hade lätt att anpassa sig till arbetsmarknaden. Trivdes bra med sitt arbete på SJ och arbetade för bättre arbetsmiljö på sin arbetsplats:

Jag söker stöd och gehör i mitt fall där tidsbegreppet är fullständigt oväsentligt. Låt min heder som människa bestämma hur min framtid ska formas. Det känns helt enkelt viktigt av ideologiska skäl att driva på i mitt fall p.g.a. regeringens underliga ställningstagande. Är det helt naturligt att vårda barnamördare utan vård i fängelse? Jag blev dömd till att ta ett livstidsstraff för någonting jag inte själv valt, utan är ett offer för att lagen ändrades i början på nittiotalet.

Mitt liv förstördes just då av en personlig kris, som jag inte skapade själv. Ingen ville tro mej utan anklagade mej för brott som fortfarande känns främmande för mej och otroligt förödmjukande och kränkande. En huvudfråga är varför straffa en människa som blir kränkt och förnedrad tills hon utan egen kontroll blir sjuk och gör ett fruktansvärt vansinnigt brott bortom allt förnuft. Docent Vårdslant från medicinska rådet vägrade mig sjukhusvård av ekonomiska skäl, medan

Professor Kamp förmodligen anser, att jag blev kränkt tills jag tappade fotfästet i verkligheten. Nöden har ingen lag. Är du lönsam lille vän?

Terapi kräver sin man. Det går lika segt som att köra ånglok i en uppförsbacke under lövfällningen. Själv har jag fått gå i terapi enligt en nordamerikansk modell. Modellen är till synes enkel och går ut på att man ger fången ett val: Fången kan välja att sitta inspärrad i tio år för att sona sitt brott utan vidare, eller så kan fången bli utskriven efter halva tiden om den vill arbeta för saken. Tar han hela straffet, behöver man inte göra något särskilt. Inte heller får man räkna med permissioner, eller andra lättnader då. Tar han däremot den andra modellen, som är den svårare, krävs det att man deltar i ett behandlingsprogram. Och det är inte ett vanligt arbetsmarknadsprogram, utan här får man verkligen kännas vid sin egen skuld med allt vad det innebär. Man hamnar djupt in i en ångestladdad sjö och det känns som om man aldrig kommer att komma upp igen.

När man tagit sig igenom programmet kliver man upp andfådd och utbrister: "Äntligen, jag har klarat mig". Nästa steg är att ge den intagna en utbildning. När man har kämpat sig igenom den delen, sätts man i en anstalt och får ett jobb. Då jobbar man och lever ett normalt liv, och återfallsrisken blir väldigt låg. I stället för 80 procentig återfallsrisk som vi har här i Sverige, riskerar bara 20% av de som går igenom den nordamerikanska modellen återfall. Det är en kolossal skillnad och på så sätt spar vi en massa mänskligt lidande.

Kapitel 6

Nästa huvudsignal visar stopp!

Utdrag:

Det andra äktenskapet knakade i fogarna, hustrun önskade gå skilda vägar. Dottern, Annika hade en svår diagnos med utagerande beteende som ställer hårda krav på omgivningen, och Skrattnåsen motsatte sig placering i fosterhem. Hans liv bestod i arbete och på fritiden, ta hand om sitt handikappade barn. Hans liv hamnade i kaos med kraftiga sömnstörningar, men han ignorerade varningar från vänner och arbetskamrater. Själv upplevde han verkligheten som om han inte räckte till och överförde sitt eget lidande på familjen där eskalerande djupa depressioner, med på slutet starkt ångestladdade psykotiska inslag, vilket sammantagna på ett komplext sätt samverkade och ledde fram till de i desperation impulsutlösta och ödesdigra gärningar som berövade Skrattnåsens kära familj livet.

Vi ligger efter i tidtabellen! Jag måste köra in tid. Upp med styrspaken i nians körläge, vilket ger 1200 ampere per motor. Tummen på slirbromsen. RC-6:an accelererar från 0 till 100 Km/tim på nolltid, med ett par hundra ton på kroken. ATC-panelen blinkar ibland och man vet att justera hastigheten genom att gradvis strypa strömtillförseln till motorerna. Tågdatorn godkänner ens körstil och låter bli att ingripa inför nästa hastighetsnedsättning. Kör du över gränsen, sänker datorn lufttrycket med 100 Kpa motsvarande en driftbromsning. Reagerar inte föraren då, inträder fullbromsning, som i värsta fall övergår i en nödbromsning. Numera är det ganska säkert

att köra tåg. När resenärerna har gått av tåget på Stockholms centralstation kör du in tågsättet till Hagalunds lokstation för latrintömning och tvätt och därefter lämnar du tåget i bangården och loket i lokstallet. Kvittrat och klart.

Sedan är det bara att lägga sig raklång och torka fartränderna av pannan. Man kör ju som en biltjuv med hemlängtan i en nedförsbacke. Tankarna jag hade vid resans början är ändå samma tankar jag har vid resans slut. Tiden går, och stilla allting står, lär en gammal järnvägare ha sagt. Ingenting förändras, men längtan består. Problemen där hemma har man tänkt på under hela resan och om två nattkörningar får man ta itu med dem. Om hon bara ville lyssna.

Tankarna skavar mot näthinnan. Röda ögon. Innan lokföraren somnar ser han ofta återspeglingsen av ett blinkande grönt sken. Innebörden av ett blinkande grönt sken är som bekant "vänta stopp". Eller om man skulle hålla sig till regelboken: "nästa huvudsignal visar stopp". Med andra ord har man då i bästa fall dryga tusen meter kvar fram till det okända. Har lokföraren missat något, eller har säkerhetsfunktionerna av någon anledning förbikopplats, kan döden vänta bortom stoppsignalen, strax bakom nästa kurva. Så är det bara.

Som barn har jag fått kämpa för det mesta. Till skolan gick jag med nyckel runt halsen och mat fick jag när tillfället bjöds. När föräldrarna äntligen kommit hem från jobbet, gällde det att ta det varsamt. På helgerna var det bäst att försvinna hemifrån, till någon kompis. Eller så. Under resan lär man sig att leva med taskiga hemförhållanden genom att bli bäst på något. Trots att jag har lärt mig att läsa senare än andra blev

jag till och från bäst i skolan. Men alkoholstanken och skriken hemifrån sitter djupt in i själen. Kramar var det liksom inte tal om – en slagen mor orkar inte ta tag i saker, och efter ett tag orkar hon inte längre att kramas. Efter sista slaget förlorar en förälder förmågan att reagera kärleksfullt. Då hjälper inte det att jag har blivit större och starkare och håller vakt där hemma. Känslorna är borta. Jag kommer inte närmare, mor! Ett svart hål återstår. Och ett grönt blinkande ljus.

Det är tomt emellanåt, men livet går vidare. Som en maskin följer jag varje dag manöver- och uppkopplingsföljden när jag klargör mig själv. Ett lokomotiv med funktionsnedsättning. Men det går att dra ett tåg även med två avstängda motorer. Även människor har motorfrånskiljare. Inte undra på att man skiljer sig till slut. Och barnen tog hon med sig. Det är väldigt svårt det där med relationer! Jag har inte upplevt närhet hemma och ibland är jag beredd att satsa allt jag har för en gnutta kärlek. Men det räckte inte och jag har alltid rullat vidare. Hon gick sin väg och jag körde vidare in i mörka natten.

Jag sa att jag inte förstår mig på relationer överhuvudtaget. Det är alltid ojämnt när jag vill så mycket och när den jag lever med inte alls vill vara med på tåget. De pratar om sociala nätverk när jag gör min plikt och tar ansvar för andras liv och sörjer min dotters orättvisa öde. Allt jag vill är att behålla det lilla jag har. Lilla Annika. Det är inte så mycket begärt. Inte kan mitt vardagliga gnetande orsaka en personlighetsförändring?! Är det vanligt att en skiftarbetande lokförare uppfattas som misstänksam, paranoid och bevakande dagen efter en sömnlös natt?

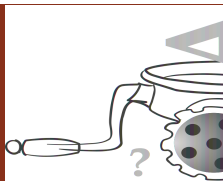
Skakiga äktenskap är som att köra loket från B-änden där man blir tvungen att lyssna på kompressorljudet genom den otäta dörren till maskinrummet. Maskinrumsspöket brusar. Kompressorn går och ventilatorerna surrar och sjunger om havets stormiga vågor. Veckoordern säger att om någon kilometer väntar en hastighetsnedsättning p.g.a. banarbete.

Det var Julafton när min dåvarande hustru bestämde att vi skulle bryta upp och gå skilda vägar. Det blev ett fruktansvärt år. Jag skulle tjänstgöra den kvällen. Helt plötsligt så säger min hustru ”Nu ska vi gå skilda vägar och jag ska adoptera bort din dotter. Och jag blir helt förtvivlad. Min stora kärlek skulle vara borta för alltid.

Jag åker i förtvivlan till jobbet. Natten är becksvart.

Jag hamnar i en station någonstans i Sverige.

Den natten blir sista natten i mitt liv! Jag ringer och säger ifrån, jag vill inte vara med om att adoptera bort lilla Annika. Nu tar jag mitt liv! Jag är bered att ta i högspänningsledningen och det blir det sista jag gör. Min hustru övertalar mig: ”Du måste komma hem, vi måste ta tag i detta. Det här får inte hända”. Och dum som jag är, sökte jag mig in till ljuset och värmen. Nästa dag hade jag en utbildningsdag. Jag kommer hem vid 16.00 tiden. Bordet är dukat, en fin middag är serverad och efter det blir jag förförd i sovrummet.

Kapitel 7

Kärlekens död

Rätt som det var hörde jag ett skrik:

– Det här är våldtäkt!

Jag blir givetvis förtvivlad, rusar upp från sängen.

– Nu ringer jag polisen!

Och jag fattar ingenting. Försöker, men kärleken rusar ut i förstun och ska larma – du får komma in sa jag. Kärleken fick som den ville. Den kvällen satt jag på förhör hos polisen. Jag var anklagad för våldtäkt. Jag slutade äta. Allting blir mörkt. Efter tre dygn kom en sjuksköterska:

– Du måste tänka på dig själv, du måste försvara dig.

– Jag vill inte försvara mig, jag vill dö. Jag vill inte vara med längre.

Men hon lyckas till slut övertala mig. Jag hamnar hos en läkare för en psykiatrisk undersökning. Och en helvetisk resa fortsätter ett par månader innan jag blir släppt.

Jag blev dömd för sexuell tvång. Detta innebär att jag förlorar min tös för alltid.

Jag vet att högre makter är i stånd till att göra vad som helst för att adoptera bort lilla Annika. Jag måste förhindra detta. Jag skaffar lägenhet, jag skaffar bostad till henne. Min kompis, som jag bor hos ser det jag inte själv kan förstå – Jag blir allt sämre. Jag mår sämre och sämre. Och en dag får jag höra följande ord:

"Om du inte går med på att adoptera bort Annika kommer du att tvingas lämna detta liv, sedan blir det som det blir!"
Detta var början till slutet.

Mitt under denna hemska period återgick jag tillbaka i tjänst så fort det gick. På räls, så att säga. Tåget skenade. Bromsventilen var borta. Och signalerna har för länge sedan slagit om till rött.

Kapitel 8

Ett kärleksbarn

Utdrag:

I augusti 1985 begick han mord på sin hustru och sin 6-åriga dotter. Med kniv utförde han gärningen. Hustrun berövades livet i köket och dottern i ett skogsparti. Han anmälde sig själv till polisen och häktades direkt i samband med att han erkände brottet. Vid brottstillfället bedömdes han att vara personlighetsstörd och fick diagnosen neurotisk depression i rättspsykiatriska utlåtandet, varför han bedömdes behöva vård. Beslutet överklagades till socialstyrelsens rättsliga råd och han bedömdes inte vara psykisk sjuk i medicinsk mening och kunde därför dömas till fängelse enligt gällande nyare tillämpning av lagen. Då domen trädde i kraft kunde verkställigheten till livstidsfängelse börja.

Både min fru och mitt barn blev offer för en galning som saknade kunskap om hur människor i kris slutar att fungera om de inte söker hjälp i tid. Kan väl i sanningens namn också tala om den utbrändhet som jag upplevde starkt, då jag fick många gånger vara både mamma och pappa för mitt barn, som bar på ett handikapp. Annika, min dotter var överaktiv med ett icke synligt fel i form av en psykisk sjukdom, men ändå ett kärleksbarn.

Vi beskriver ett barn med form av Damp, eller medfödd skada med kraftiga koncentrationssvårigheter. Kom henne mycket nära då jag under ett helt år fick sköta henne ensam när min fru studerade på annan ort. Dessutom började Annika inte tala förrän hon var 5 år och alla trodde då att hon var autistisk. Vi sattes alla på prov då hennes dagliga vansinnesutbrott återkom kanske en så där 20 gånger om dagen.

Man fick överreagera inför henne för att fånga hennes uppmärksamhet. Hon tittade aldrig på dig. Hon såg dig liksom inte, hon levde i sin egen lilla värld. Man fick överdramatisera ilska för att hon skulle förstå att något inte var bra. Det var jobbigt för mig. Man vill ju inte visa att man är arg på sitt barn, eller överdramatisera ilska, men det var man tvungen till. Man fick ofta ta tag i henne då hon fick sina desperata utbrott. Och det hände att hon slängde sig i golvet och slog huvudet i golvet. Och detta kunde hända var som helst. Hon kunde springa precis rakt ut i gatan. En gång var det riktigt dramatiskt, för då kom det en bil och jag skrek så högt jag orkade hennes namn. Då tvärnitade hon. Och det räddade livet på henne. Man fick alltså hela tiden överreagera för att få kontakt med henne. Och detta var väldigt jobbigt.

Sedan hade hon andra sidor som andra barn brukar ha. Hon kröp upp i knät. Man fick läsa upp för henne samma sak varje kväll för att få kontakt med henne innan hon skulle lägga sig, så att hon skulle få lugn och ro. Och så var det med allt annat också – samma rutiner varje dag.

Man slungades hela tiden mellan hopp och förtvivlan då ingen förstod vad hon menade. Många gånger kändes det som om att allt hopp var ute, men jag fick hela tiden nya krafter. Man ville ju hjälpa henne över tröskeln. Nästan alla jag kände avstod bekantskapen med oss därför att de inte ville kännas vid idioten som var lilla söta Annika.

Min dotter var inte som andra barn men jag älskar henne ändå av hela mitt hjärta. Lärde henne att läsa genom att läsa bockarna Bruse varje kväll och som jag minns det kände hon sej trygg då hon alltid kröp in i min famn och somnade. I år skulle hon blivit 20 år men tack vare att pappa blev sjuk så blev hon knappt 9 år gammal. För mej är det helt omöjligt att leva utan förståelse och empati längre. Alla som är mina vänner idag vet, att saknaden av kunskap gjorde att jag inte kunde förhindra min dotters och hustru's död.

En helt vanlig söndag i februari förändrades mitt liv till totalt kaos. Vi människor tar allt för givet och ser livet i svart och vitt med en grundsyn av självklarhet. Ingenting är självklart och minst av allt kärleken. Tänk att den man älskar kan visa prov på ondska, lömskhet och falskhet. Ingen leker med våra känslor ostraffad. Nu skall vi gå skilda vägar och vår dotter skall adopteras bort. Chocken ekar fortfarande i mitt huvud efter alla dessa år, med avsmak. Först kändes det som om man ville dö, men direkt insåg jag att man var tvungen att förhindra vansinnet.

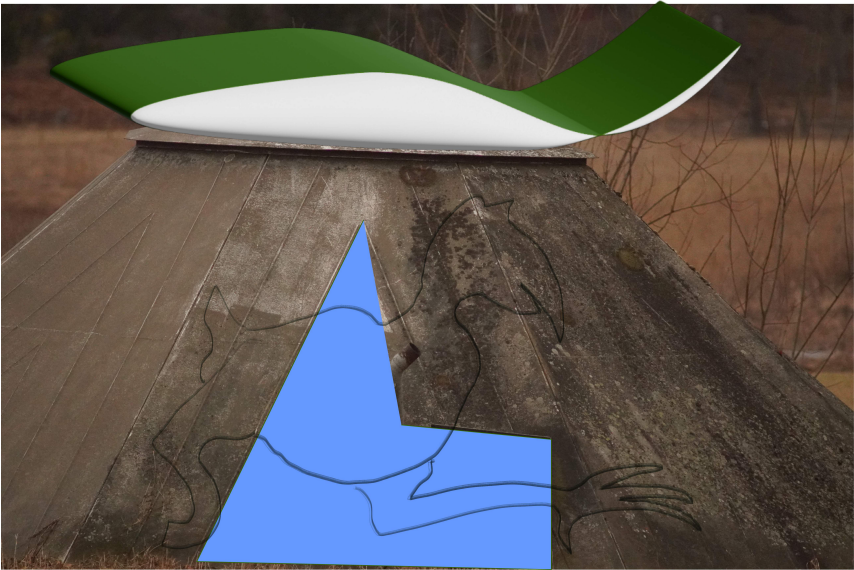
Här gäller det att övertyga och vara behjälplig med en godtagbar lösning. Tänk att de läppar som i ömhet kysst mig kan sära och attackera mej så hårt. En sång på radion som var vår

sång och direkt känner jag lukten av dig med en längtan som gör allt ännu svårare. I mitt chocktillstånd känns allt skört när saknaden och längtan gör mej förvirrad.

Några dagar senare sätter du fram en festmåltid och jag tänker att ditt förnuft har kommit tillbaka. Blir hastigt förförd och allt känns ljuvligt, men vaknar hastigt upp då någon skriker att detta är en våldtäkt. Hinner inte riktigt förstå förnedringen jag utsätts för innan allt blir fullständigt vansinnigt. Ovanpå min förtvivlan över falskheten jag utsätts för börjar nu även tjänstemännen i rättsväsendet beröva mig mina mänskliga rättigheter.

Mitt under min personliga kris utsätts jag för en hänsynslöshet som gör mej helt maktlös. Vem kunde tro att man skulle behöva vänta på toalettbesök i sex timmar tills tarmen började blöda? Vem kunde tro att duschen var trasig i hela 14 dagar bara för att förödmjuka mej i min egen illaluktande kropp? Vem kunde tro att en nyopererad patient skulle få kisstopp p.g.a. att man tvingades ligga på en kall plastmadrass? Till slut hjälpte det att täcka över med tidningar så att man kunde håla kylan borta.

Tänk att de händer som har smekt mej så underbart kan riva upp så djupa sår. Vad har jag gjort för att bli behandlad med sådan ondskas, utan att förstå varför jag blir förbittrad och ledsen. Vardagen gör mej alldeles kall och likgiltig. Jag orkar inte längre äta då gråten fastnar i halsen och en fasansfull verklighet uppdagas. En dag vaknar jag upp då en sjuksyster försöker intala mej om vikten att leva vidare. ”Mister du en, så står det tusen och åter tusen nya kvinnor i kö för dig”.

Kapitel 9

Tvång, skam och saknad

Gråten stoppar nu upp och jag drömmer om att vi åtminstone kunde bli vänner igen. Ville absolut inte i mitt förnedrade tillstånd be om hjälp, men undrar hela tiden vad som blivit fel. Borde i min kris ägna lite intresse åt mina egna behov, för allting är fullt tillräckligt som det är. Hela tiden uppför jag mig som ett litet sårat barn, då jag känner mej totalt villrådlig när kärleken flyger sin kos.

Det är så svårt att sluta grubbla, då tanken om att vi kunde väl vara för en dag tillsammans, så skulle allt bli bra igen. Ingenting fick då störa oss, som t.ex. vårt kärleksbarn. Tids nog måste tiden rulla vidare och vi med den. Kanske en dag nya möjligheter väntar och vårt liv kan gå vidare utan att vi ser i backspegeln.

Det tar nästan två månader innan jag släpps ut igen och chocken finns där kvar efter den något märkliga domen. Blir tvungen att hemsöka fängelset igen efter en något förödmjukande dom om sexuellt tvång och jag ser ytterligare tid i helvetet framför mej. Du min älskade visar prov på stor aggressivitet då jag hämtar mina kläder och vår dotter Annika skriker vilt då jag tvingas lämna henne.

Rättsväsendet och Du, min kära, har lyckats göra mej psykiskt sjuk, och dessutom gör min oro för Annika mej totalt paralyserad och maktlös. Underligt nog känns det helt omöjligt

att lämna vårt kärleksbarn till främmande människor. Visst kunde det gå om hon vore handikappad, men vem vill ha ett DAMP barn och dessutom kunna ge henne kärlek? Okey det känns så smärtsamt att behöva se dig tillsammans med någon annan, när min längtan återvänder och det gör ont när gråten infinner sej då kärleken tar slut.

För min egen del får livet gärna återvända på vilket sätt som helst, men varför måste du skilja mej från Annika?! Mina farhågor om lömskhet uppdagas då du talar om för mej i klartext att du var tvungen att få mej dömd för att jag inte skulle kunna påverka Annikas framtid.

Min psykiska status försämras nu utan att jag själv märker något, då jag endast kunde koppla av min oro på min arbetsplats. I min ensamhet och övergivenhet känner jag mej oerhört ensam de kommande nätterna. I min fantasi känns det jobbigt att ens försöka tänka på en ny kvinna även om jag skulle må bra av det som avkoppling. Mina tankar försöker beröra en ny kvinnokropp även om det bara var för en enstaka kväll. Frågan är hur raggar man upp ett lösennummer när man känner sej ledsen och sviken.

Vågar man verkligen fullfölja utmaningen och bryta självrespekten mot sej själv? I denna stund tvekar man och vill helst tycka synd om sej själv. Nu är goda råd dyra. Man börjar slicka alla sår i tysthet och ensamheten

tränger sig på. Man längtar så efter någon att hålla kär och saknaden börjar bli för stor. Snälla du, vänta med att träffa någon ny, fast man vet att man bara förödmjucar sej själv. Tänk att två människor som älskat varandra kan bryta ner varandra så djupt att ingenting i livet känns meningsfullt längre. Ibland undrar jag hur jag klarade att leva ihop med dig älskade, men nu undrar jag hur jag skall överleva utan dig. Den sista tiden kommer jag knappt ihåg mer än att du ville döda mej om jag inte ville skriva på adoptionspaperna. Plötsligt var allt över. Jag vaknade upp i en bil i ett mörker mitt i natten. Några få timmar i ett undantagstillstånd drev min personliga kris och några månader gamla oro till en katastrof bortom allt förnuft. Ibland undrar jag varför en bilmotor stannar plötsligt utan anledning och låter mig leva i skammens och saknadens tecken.

Utdrag: Sammanvägd bedömning

Den samlade informationen talar starkt för att Skrattnåsen mot bakgrund av personlighets- och känslomässiga begränsningar inför hotet om att förlora kontakten med sin dotter utvecklat ett ångestladdat depressivt tillstånd med psykotiskt färgat tänkande, där normala psykiska funktioner kollapsat vid gärningen.

Plattformen rusar emot tåget i 130 km i timmen. Skrattnåsen lägger sin stela vänstra fot på RC 4:ans ”dödmansgrepp” och drar in D3-ventilen några hak till mot kroppen. På så sätt sänker han ledningstrycket ytterligare, för exakt farthållning över 110-växeln. Det knackar i fjädringen. Det knackar i fogarna. Tåget glider in i station i en brant men behärskad bromskurva som registreras på en färgskiva inne i hastighetsmätaren. På den tiden skedde det mesta mekaniskt. Digitala hastighetsmätare började användas först när datorerna skulle ta över säkerhetskontrollen och styr- och reglerutrustningen skulle förfinas.

Lokföraren som styr Stockholmståget med en van hand, stannar tåget exakt vid U-tavlan. För Er som inte vet, betyder U-tavla en Uppehållstavla. Senast vid den punkten ska lokomotivet stanna och backspegeln ska helst linjera med tavlan. Och hade ett ägg legat på förarbordet, skulle det knappast röra sig varken åt höger eller åt vänster. Till skillnad från en och annan kollega som brukar duka av borden i restaurangvagnen under en häftig inbromsning, stannar Skrattnåsen med känsla och elgans. Med så lite luft kvar i bromscyldrarna att konduktören blir tvungen att väcka liv i de resenärer som skulle av tåget.

Ty en lokförare får inte göra fel. Felfri körning gäller natt som dag. År ut och år in. Livet skulle gå som på räls och bromssträckorna skulle följa ATC-datorns inprogrammerade bromskurvor. Man kan illustrera detta med legenden om den gamla lokföraren moroten Sjölejon, som brukade åka natttåg på sin fritid för att studera kollegornas körstil. När han vaknade en extra gång i sovrvagnen någonstans längs Nyköpingsbanan undrade han förstås varför föraren bromsade ner farten

just där och då. Alla vet ju att man inte behöver bromsa just här, sa han. Kör man i 105 kilometer i timmen rakt igenom Nyköpingsbanan, ligger man alltid rätt i tidtabellen, utan att behöva bromsa en enda gång. Låt våra resenärer sova i fred!

Skrattmåsen har nämligen alltid varit en perfektionist. Enligt den logiken behöver man inte besvara fler än 10 frågor för att få 10 rätta svar. Har man gjort ett ordentligt jobb, ska svaren självklart vara godkända! Eller som den gången i vårt gemensamma kök, då han menade att jag måste använda en diskbalja med diskvatten i när jag diskade. Det hade jag inte alls lust med. Jag var på dåligt humör och ville diska under rinnande vatten.

Skrattmåsen menade att sådana som jag inte kommer att få hyresavtalet förlängt. Man måste sköta sig och göra rätt i alla lägen, annars förlorar man. Vad ska man göra? En svensk mästare i skytte lär ha sagt att om man verkligen vill nå perfekta resultat får man inte slarva en enda gång. Inte när man diskar. Inte heller när man bäddar. Å andra sidan minns jag lokförare moroten Sjölejons råd, att det är bra att köra avslappnat, och att det kanske är t.o.m. acceptabelt att vara lite slarvig någon enstaka gång. Sådana förare kommer nämligen att lättare kunna skärpa sig när det gäller, sa Sjölejon med hänvisning till den mänskliga koncentrationskurvan vid trötthet.

Och så ska man inte duka av restaurangvagnen när man bromsar in. Man kan bromsa mjukt och smyga in till stopp. Man ska känna sig harmonisk när man kör, då gör man ett

bra jobb. Vem har rätt? Vem är perfekt och varför? Vilken verklighetsbild gäller? Vilka är verklighetens människor?

Psykologer brukar ofta definiera föräldrar som bra nog, eller ”good enough”. En känd poet lär ha skrivit att där vi alltid har rätt kan inga blommor växa.

Är det kanske bäst att prestera på lagom nivå?

Kapitel 10

Ondskan är en känslomässig slörning

Äktenskapet mellan min skiftarbetande f.d. hustru, och mig själv, en skiftarbetande lokförare har varit dåligt en längre tid. Det skrevs i tidningarna att jag betedde mig allt mer kontrollerande. Och att jag slutligen utsatte min hustru för sexuellt tvång, som jag anmäldes och dömdes för, varför hon bad om att skiljas. Det gjorde mig ursinnig.

Enligt beskrivningen i en daglig tidning tog jag på mig bästa kostymen och gick till min f.d. hustruns lägenhet, där hon bodde med vår gemensamma dotter. Framför ögonen på dottern högg jag sedan ihjäl min f.d. hustru med ett 50-tal hugg. Därefter tog jag dottern i bilen och körde in henne i ett kolonimråde som gränsar till en minneslund. Där knivmördade jag henne, lade henne i en svacka, täckte henne med granris och ställde hennes små barnskor prydligt vid sidan om.

Mitt liv är sönder, så ock den enda människa jag kunde älska. Journalisten har verkligen lyckats beskriva min verklighet precis som den är – en stilbild tagen i närheten av en minneslund. Jag är ett djur. Mitt liv är avlivat. Efter anklagelsen om sexuellt tvång har jag dött. Enligt experterna var jag så nedgången att jag inte fungerade psykiskt. Jag uppfattade min hustru som ond person som hotade min och mitt barns existens. Så jag har utvecklat ett situationsrelaterat depressivt tillstånd med på slutet starkt ångestladdade psykotiskt färgade inslag,

där omdöme, reflektionsförmåga och eftertanke satts ur spel. En krisreaktion. Otaliga knivhugg och ett brott som inte förtjänar nåd. Dock har jag begått de åtalade gärningarna under påverkan av en allvarlig psykisk störning. Det fanns medicinska förutsättningar att överlämna mig till rättspsykiatrisk vård med särskild utskrivningsprövning.

Allt på grund av anpassningsstörning med både emotionella störningar och stort beteende. Än sen då?! Mitt livshistoria har visat att jag har utvecklat en allvarlig psykisk störning bestående i ångest, tendens till depressivitet, självförnekande attityd, konflikträdsla samt oförmåga till mogna och vuxna relationer. Vid tidpunkten för gärningen var det kaos med psykiska symptom som styrde in på en psykotisk process.

Mitt psykologiska försvar har inte räckt till, men andra utredare bestämde att denna psykiska störning som resulterat i dessa okontrollerbara knivhugg, inte var allvarlig nog i lagens mening. Inte heller det faktum att senare utredning visade på problematik av autismspektrumkaraktär spelar roll. AI robot. Sakta framåt. Den misstänkta autistiska problematiken kan anses utgöra en riskfaktor. När då?

Vår tillvaro är bräcklig och livet kan vara förstört på ett ögonblicksverk. Varför kunde jag inte lyssna på alla varningsrop innan det var för sent?! Förmodligen märker man inte själv att man börjar tappa fotfästet när det psykiska tillståndet försämras. Minns in i det sista att jag kämpade för Annikas skull och vändades över obehaget, att kanske en dag kunna vinna dig tillbaka till verkligheten. Okej, nu vet jag att jag inte hade tillräckligt med kunskap om hur man hanterar en personlig

kris och hur jag skulle kunna förhindra ett okontrollerat kaos.

Livet blir aldrig som man hade tänkt sig. Det är inte lätt att veta hur man stoppar en blödning för första gången. Och det är först nu jag har börjat lära mig hur man älskar. I min barndom fick jag gå omkring med dörrnyckeln runt halsen och vänta. Det har varit mest kamp, alkohol och stryk. Tills jag tog saken i egna händer. Och nu måste jag leva med skulden och lära mig att bära den.

Nu har äntligen livet börjat fungera igen efter år av lidande. Den dåliga självkänslan över ett förlorat liv, då de emotionella minnena dominerat börjar nu brytas, och livet börjar nu få tillbaka sin värdighet. Jag har varit pressad under många år och önskar bara att få komma till ett universitetssjukhus så att jag kan göra en kompletterande undersökning om min psykiska grundstatus, där det fastställs att jag är ofarlig och fullständigt frisk, för att gå vidare mot ett rehabiliteringsprogram där jag får en chans att själv överleva under ansvar.

Behöver idag helt andra former av vittnelser i öppnare miljöer där mina egenskaper som människa tas tillvara, så jag får en chans till förtroende och ansvar. Ibland undrar jag vem som har rätt att bestämma att ett liv är slut. Jag har varit placerad på en psykiatrisk avdelning på kåken i flera år. En läkare fick för sig att allt det onda kom till sig av ekonomiska orsaker. En brottsorsak ändras och ett människoliv slås ut. Man känner sig själv sliten efter alla dessa år på vandring genom källarvåningens kalla och dragiga atmosfär. Varför måste jag dölja mitt brustna tålamod då jag längtar så efter glöden som fanns överallt i mitt liv?

Trots att jag idag har insikt om att jag var en tickande bomb, så förlåter jag min frus ondska under vår sista tid. Själv hade jag burit på en känslomässig störning som jag inte ens visste om, utan har varit dold för mej och uppdagades först när jag hamnade i en allvarlig kris. Idag har jag kunskap om mina egna brister och svagheter och kan inrikta mej helt på en framtid där känslorna styr mot nya dimensioner.

Kapitel 11

En stila bedjan om nåd

Enligt en tidningsartikel har den drabbade och hennes familj reagerat kraftigt på den pågående debatten kring att mord straffas med 10 års fängelse i stället för livstid enligt högsta domstolens färskta praxis. Det kändes enligt brottsoffret som om rättvisa skippades när han fick livstid. 10 år skulle kännas som ett hån, säger de. Vi vill inte att deras död ska gå obemärkt förbi, säger brottsoffren. Vi vill inte att han ska släppas ut i frihet utan att någon reagerar och förstår vilka spår det sätter hos oss anhöriga. Vi kommer att vara lugna bara om han är kvar i fängelse, menar representanter för brottsoffren.

Känner mig ganska frusen och även lite trött när jag ritar ner dessa rader mitt i natten. Är inlåst med min ensamhets tanke när jag drömmer mig bort från en varelse som göms undan verkligheten. I dag ser jag livet med två ögon. Ett ser vad som händer under en flyktig tid här på jorden, medan det andra förflyter sig mot evigt liv i en egendomlig tid. Tänk att för ett antal år sedan körde jag riket runt med mina tåg som jag på den tiden styrde. I dag är allt över efter en enda mörk natt i livet.

Mitt liv förändrades till ändlösa nätter och dagar där jag känner mig vilse och behövs av ingen. Underligt nog har en stackars krake som jag en identitet som skiljer sig från alla andras och finns det något kvar av mig så känner ingen till

det längre. Hela dygnet kretsar mina tankar oavbrutet runt en stilla bedjan om nåd, men hittills orkar ingen lyssna till min otroliga historia som tyvärr kan bli en ny destination för vilken människa som helst i en djup kris.

Ser ut som om jag måste acceptera att vindarna driver mig bort mot en tyftnad i ödesmarker där mina enda åhörare består av vilda djur som alltid uppmärksammar och tålmodigt väntar på bekännelsen att jag inte kunde göra någonting för att förhindra en stor katastrof innan mitt liv övergick i tomhet.

Behöver bara böja mitt huvud mot överhögheten och se i min fantasi otroliga eldar som flammar upp där just nu osynliga djur dansar medan jag förundras över en livslåga hos alla människor som jag ser just i det här ögonblicket då de sover, andas och kanske till och med drömmer om ljuvligheten medan jag sitter här i min egen ensamhet i de glömdas värld och talar om en människa som inte längre tillhör de som räknas som de levande i vår värld. Det känns fortfarande otäckt att kunna se ett liv som inte längre är tillgängligt för mig och ändå har jag inte själv valt mina nya livsbetingelser utan måste ödmjukt be om förlåtelse för någonting ingen annan kan förstå.

Längtan

Här kommer ännu en berättelse om en människas liv som ständigt sköljer upp som ett vrakgods längs tidens oändliga strand. Jag längtar så efter min fästmö Malin.

Olyckskorparna har dock varit framme med förändringar av bestämmelser som rör om drömmarna om ljuva och många permissioner till ett minne blott. Har därför påbörjat min första nådeansökan och ska lämna in ansökan även om jag inte kan förvänta mig något positivt redan idag.

För mig handlar livet om att bygga upp strategier för att överleva i ett inferno av vansinnigheter. Väntar fortfarande på en förflyttning till skogsdungeanstalten, men underligt nog finns ingen kvar av de gamla inspektörerna som skulle kunna bevilja min ansökan. Min fästmö brukar medverka i mina permissioner. Jag hoppas kunna vistas ensam med min kvinna i hennes hem i Molnby mycket snart, för vi båda behöver ju

vårda kärleken. Men reglerna skrivs ju av skrivbordsbyråkra-
ter som har genomdrivit ett detaljstyrt system som skyddar de
själva från eventuella påhopp från journalister.

Efter tio och några år till som lokförare har jag samlat en viss
erfarenhet av, och vet precis hur en diktatorisk organisation
fungerar utan möjlighet till inflytande från gräsrotterna, det
vill säga de arbetande kollegorna längre ner i hierarkin.

Läkarutlåtanden beaktas endaſt om kriminalvårdsinspektö-
rerna tillfrågar deras kunskap. Tills dess saknar utlåtandena
helt juridisk betydelse i förvaringen, vilket är olyckligt för min
livssituation. Det som fortfarande känns förnedrande är den
avsky jag bär på för min gärning och min stora besvikelse
över mitt livsöde. Därför kommer det för alltid att kännas ont,
hur min oro drev mig till ett brott som är fullständigt fel i allt.
Jag har tagit mitt juridiska ſtraffansvar men orkar inte längre
riskera min fysiska hälsa varje dag i en sluten miljö där jag
saknar tillgång till ett juridiskt ombud som annars finns över-
allt i vårt demokratiska samhälle.

Därför behöver jag börja ſtrida för ett drägligt liv tillsammans
med min fästmö Malin. Det måste bara bli ett bättre liv i kri-
minalvårdens regi, en förhoppning som tydligen lyser med sin
frånvaro på obestämd tid. Min framtid i all evighet består i att
jag inte skall förvänta mig någon öppen verksamhet. Ty jag är
en våldsförbrytare och inget annat. Själv tycker jag dock att
det finns rimliga skäl till att öppna upp vården med hjälp av
nåd och ett fästställt ſtraffvärde för att kunna få möjlighet till
vistelse i en mer öppen anstalt i vårdande syfte.

Nåd verkar vara den enda utvägen mot en vårdande öppen verksamhet. Detta för att orka med att själv bära på min stora börda genom mitt återstående liv. Dömd till mer och mer inlåsning i slutna rum, har jag under min tid här sett hur dessa slutna rum tagit tre människoliv på grund av självmord. När till och med vårdare märker hur attityderna hårdnat i den här ruttna världen, blir konsekvenserna allt godtyckligare för oss utslagna krakar. När en av de mest omtyckta vårdare på min avdelning begår självmord i sitt eget hem, börjar man undra hur hälsofarlig vår egen miljö är. Det är inte lustigt att tillhöra de glömdas värld då min hopplöshet lyser i mitt ansikte. Här råder ett rättsohederligt språk, som gör att ingen i systemet kommer undan. En tidsbestämd straff skulle kunna påverka kriminalvårdens krångliga system i rätt riktning.

Kapitel 12

Vård av barnamördare

Förhållandena börjar bli alltför vidriga att leva i när man för övrigt känner sig fullt frisk. Mitt problem är att 1991 har man med lagens hjälp valt att hindra så kallade barnamördare från att få rättspsykiatrisk vård i ett så upplyst land som Sverige. Ribban är i dag alldeles för hög då alltför många som jag döms till fängelse med bristfällig vård. Budskapet är skoningslöst i sin tydlighet: Lås in den odågan utan förståelse för orsaken till hans missgärning tills han dör.

Om detta sker genom självmord, eller på naturlig väg spelar ingen roll. Den rättspraxis som leder utvecklingen i dag tar alldeles för lite hänsyn till vårdbehovet. Ansvar och förtroende lyser alltmer med sin frånvaro för den intagnas del och kommer att kosta liv i onödan på grund av hopplöshet.

Är klart bekymrad att tvingas bli ledsen över att som en fullt återställd människa inte få lov till den stimulering som tillhör mina dagliga behov, att kunna återfå ett förtroende under ansvar i min vardag. Först kränker man mig med hjälp av rättsvidriga metoder och sedan får jag en förklaring i form av en allvarlig sjukdom som i ren förtvivlan dödar mitt barn och min fru bortom allt förnuft, och nästan mig själv också.

Äktenskapet mellan min skiftarbetande f.d. hustru, och mig själv, en skiftarbetande lokförare hade varit dåligt en längre tid. Det skrevs i tidningarna att jag betedde mig allt mer

kontrollerande. Och att jag slutligen utsatte min hustru för sexuellt tvång, som jag anmäldes och dömdes för, varför hon bad om att skiljas. Det gjorde mig ursinnig. Enligt beskrivningen i en daglig tidning tog jag på mig bästa kostymen och gick till min f.d. hustruns lägenhet, där hon bodde med vår gemensamma dotter. Framför ögonen på dottern högg jag sedan ihjäl min f.d. hustru med ett 50-tal hugg. Därefter tog jag dottern i bilen och körde in henne i ett koloniområde. Där knivmördade jag henne, lade henne i en svacka, täckte henne med granris och ställde hennes små barnskor prydligt vid sidan om.

Mitt liv är förstört men trots detta vill jag leva vidare för de som älskar mig för min egen skull. Både min fästmo och mina återstående barn är villiga att ge mig den empati som behövs, det vill säga om myndigheterna tillåter dem att ta vara på mig. Även jag har behov av en strimma värdighet som finns i en mans spegelbild då han önskar leva i okuvlighetens tidevarv. Tänk om jag hade fått rättspsykiatrisk vård.

Då hade det säkert varit en självklarhet med mer ansvar, eftersom den vården bygger på en kombination av såväl vetenskap och beprövad erfarenhet, där varje individ har ett mänskligt värde. Flera våldsförbrytare borde i rimlighetens namn bryta mönstret och dömas till meningsfull vård där förståelsen är mer inriktad på orsakerna till, och frågan varför beteendet varit så primitivt vid brottstillfället.

Detta förhindras av 1991-års lagändring, då nya begrep infördes. Allvarlig psykisk störning är ett rent juridiskt begrepp som känns godtyckligt gentemot de befintliga medicinska

behoven. Enligt min rättspsykiatriska utredning led jag av en allvarlig störning vid brottstillfället. Därefter inträffar det otroliga att en extra utredning begärs av åklagare via socialstyrelsens rättsliga råd och sedan förvägras jag kvalificerad rättspsykiatrisk vård. Deras motivering, att jag bland annat skulle få en ekonomisk vinning av alla försäkringar och den sjuklön jag skulle uppbära, känns fortfarande absurd och osmaklig. Att man förvägras hjälp och hindras med stöd av juridiska begrepp som står så långt ifrån den medicinska verkligheten gör att man undrar vem hederlig rättvisa gäller för. På grund av detta har inte jag någon förståelse för varför jag inte kan få den nåd jag förtjänar av ren barmhärtighet. Mitt inferno måste få ett slut och hela det hänsynslösa rättsliga hämningsystemet brytas ner.

Kapitel 13

Vägen ut

I tidningen kan man läsa att den drabbade och hennes familj har svårt för att acceptera den pågående debatten kring att mord straffas med ett bestämt antal år i fängelse i stället för livstid enligt högsta domstolens färska praxis. Rättvisa skippas enligt den drabbade när en mördare får livstid. 10 års frihetsberövande känns som ett hån, inte som det rättmättiga straffet. Offrens död ska inte kunna gå obemärkt förbi. Mördare ska inte släppas ut i frihet utan att alla reagerar och förstår vilka spår det sätter hos de anhöriga. Vi kommer att vara lugna bara om mördaren är kvar i fängelse.

Å andra sidan vill samhället rehabilitera brottslingar och få dem att sträva mot bestämda mål. Att hitta vägen ut.

Min planering

Min förhoppning är att min verkställighet skall gå mot sitt slut och innerst inne börjar jag själv se framtiden. I en av mina första permissioner deltog jag i kyrkans programverksamhet, där jag fick känna en första advent högtid för första gången på 15 år. Huvudkontoret har även beviljat 48-timmars permissioner ett helt år framöver. Har dessutom påbörjat en ROS kurs på 150 timmar för att efter en utvärdering kunna söka placering på öppen anstalt.

ROS-kursen omfattar en ganska seriös programvara och beräknas bli klar nästa vår. Kursen innehåller följande delmoment:

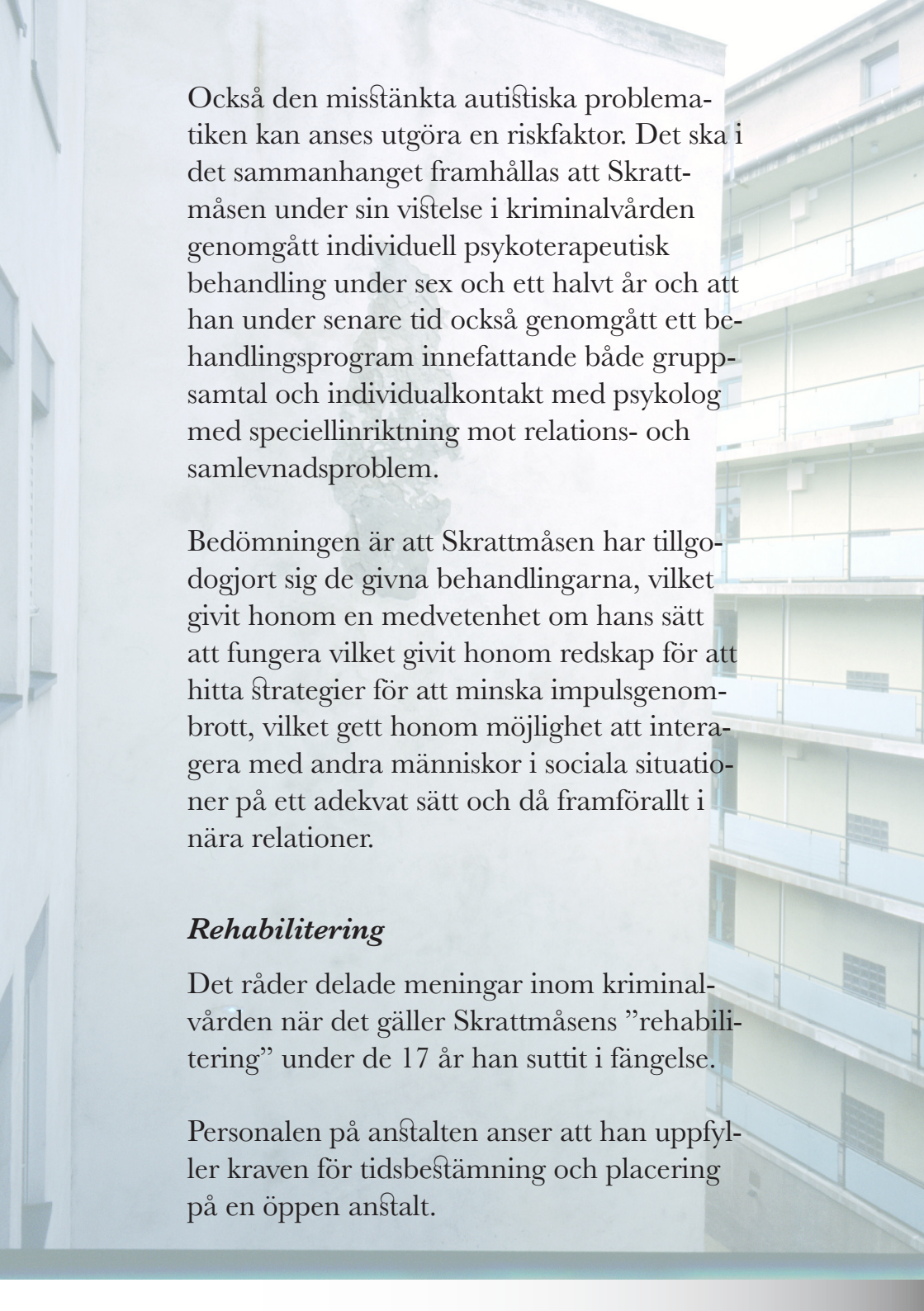
- Kognitiva förvrängningar
- Relationer – intimitet och socialförmåga
- Empati i offermedvetenhet
- Känslor
- Sexualitet
- Riskanalysstrategier

Det är väl mest den sista gruppen som kan tillföra mig en övertygelse om att generaldirektören kanske får insikt om min problematik med brottet, så att en viss förståelse om att sända mig tillbaka till friheten uppstår. Min egen uppfattning är att jag är färdigbehandlad för länge sedan, men nu gäller det att påverka högsta ledningen i rätt riktning så att allt blir bra till slut.

En öppen placering efter nästan 20 år av min verkställighet är en rimlig tanke. Så varför inte sikta på att allt ska vara över inom en snar framtid?!

Riskfaktorer för återfall i brottslighet

I Skrattnåsens fall föreligger få riskfaktorer för återfall i våldsbrottslighet. Det som finns är de våldshandlingar som han gjort sig skyldig till och den sårbarhet som förelåg vid gärningarna och det sammanbrott han då uppvisade som har en psykotisk karaktär.

Också den misstänkta autistiska problematiken kan anses utgöra en riskfaktor. Det ska i det sammanhanget framhållas att Skrattmåsen under sin vistelse i kriminalvården genomgått individuell psykoterapeutisk behandling under sex och ett halvt år och att han under senare tid också genomgått ett behandlingsprogram innefattande både grupp-samtal och individualkontakt med psykolog med speciellinriktning mot relations- och samlevnadsproblem.

Bedömningen är att Skrattmåsen har tillgodogjort sig de givna behandlingarna, vilket givit honom en medvetenhet om hans sätt att fungera vilket givit honom redskap för att hitta strategier för att minska impulsgenombrott, vilket gett honom möjlighet att interagera med andra människor i sociala situationer på ett adekvat sätt och då framförallt i nära relationer.

Rehabilitering

Det råder delade meningar inom kriminalvården när det gäller Skrattmåsens ”rehabilitering” under de 17 år han suttit i fängelse.

Personalen på anstalten anser att han uppfyller kraven för tidsbestämning och placering på en öppen anstalt.

Han utvecklas på ett positivt sätt och straffet anses vara förbrukat. Han har familj och ett välfungerande nätverk. Riskbedömningar visar att risken för att Skrattmåsen ska begå fler våldsbrott är mycket låg.

Kriminalvårdens generaldirektör är av motsatt åsikt. Han misstänker dessutom att de anställda vid anstalten ”gått i allians” med Skrattmåsen. Därför ska han flyttas till en annan sluten anstalt. Där ska Skrattmåsen för första gången på 15 år genomgå behandling. En behandling för män som misshandlar kvinnor.

Skuldfrågan

Att det kan vara dags att få straffet tidsbestämt motiverar han med att han vill göra nytta medan han ännu kan.

Den onda gärningen jag begått måste jag bära på mina skuldtynghda axlar resten av mitt liv. Men min framtid kan jag påverka. Jag skulle vilja vara till samhällsnytta. Arbeta och försörja mig själv och hjälpa min hustru och familj.

Det handlar om att kunna gå vidare i livet. En gång i tiden, när man inte ha varit vid sina sinnens fulla bruk gjorde jag

mig skyldig till ett hemskt brott. Att jag inte ha varit vid mina sinnens fulla bruk har framkommit först efter nästan 17 års frihetsberövande.

Jag hade ju en funktionsnedsättning som gör att våldet blir alldeles för stort, panikrelaterat. Det var inte förrän jag har blivit släppt som jag började kunna begripa hur det känns. Det var efter Ross-kursen, som egentligen är till för sexualbrottslingar, men jag lyckades övertala dem att låta mig delta. Och först då fick jag känna en fruktansvärd ångest för det jag har gjort och hur andra människor känner sig. Först då anser jag att man kan gå vidare efter en sådan katastrof.

Kontaktannons:

En ny chans i januari?

Är en ungdomlig man på 57 vårar med gröna ögon. Är ca 185 cm lång, har en kristen livssyn och intressen som natur, musik, teater, film samt dans i motionssyfte.

Finns i dag placerad bortom horisonten med en odefinierbar tidsfaktor som följd av en personlig kris. Känner mej landsförvisad av myndigheter men är ifrån Götet utan att vara bakom flötet.

Önskar en kvinna som vill utmana kärleken utan rädsla och fruktan, så finns här en man som glöder.

Kanske efter livets slit finns glimten kvar med livsglädje som söker romantik. Din ålder eller livssituation saknar betydelse efter år av smärta då min kropp och själ saknar mänsklig värme.

A photograph of a bridge with a semi-transparent text box. The bridge has a complex steel truss structure with many rivets. Below the bridge is a body of water, and a stone walkway with a low wall is in the foreground. The text is in a simple, sans-serif font.

Den som vågar söka efter ljus behöver aldrig bli lottlös.

Svar på kontaktannons:

För två år sedan tyckte jag att livet var tråkigt och tröst

Jag satte mig ned och skrev ett svar på en bekantskapsannons

Sen gick jag och väntade några dagar tills i brevinkåstet det
small

Mannen som har fått mitt svar valde mig i alla fall

Nu råder kärlek mellan oss, livet känns inte så grått

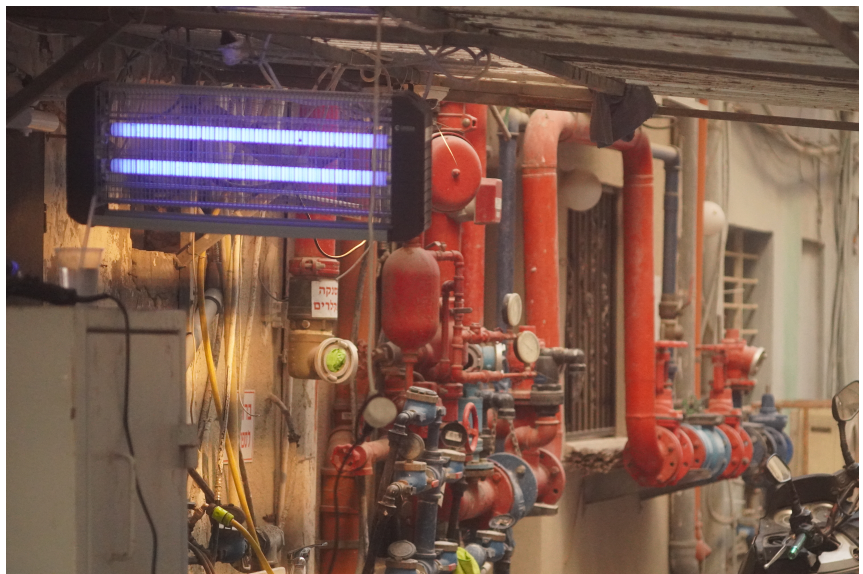
Nu lyser solen igen för oss, vårt liv nu mening har fått

Ett brev kan skänka så mycket lycka, blott man vet att någon
tänker på en

Vi har byggt en bro över ensamheten, nu är livet ljust igen.

Kapitel 14

Goda utsikter

Måste rätta till en uppgift som gäller min tidigare utsaga om min förflyttning till Skogsdungen. Jag hade uppfattat ett besked från min kontaktman om att plats fanns för min räkning, vilket gjorde att jag fick en uppfattning om att allt var klart. Så blev dock inte fallet och jag upplever en klar besvikelse över fördröjningen.

Samtalade med kriminalinspektören och direkt efter en halvtimme kom det fram ett besked som gällde min förflyttning, som någon tydligen glömt att förmedla till mig. Min frustration blev för stunden stor, men alla mina innersta önskningar finns ändå med och kommer att ändra min vardag till ett bättre liv, vilket gläder mig oerhört.

En placering på en klass 3 anstalt kommer att innebära mer ansvar och snart ökar möjligheterna till egna permissioner till min stora kärlek i Molnby. Enligt hörsägen har alla livstidsintagna som finns där, egna permissioner. Dessutom så sänder de iväg intagna till en öppen natur vid Gruvberget som ligger vid Ockelbo. Detta har upphört i Malmö, vilket har gjort mig upprörd helt i onödan under en tid.

Är mycket tacksam över den fina gåvan i form av en bok från en vän, även om jag helt naturligt lämnar mycket utrymme för min Malin. Hon försöker besöka mig regelbundet så min

manliga vän får ett liv som aldrig förr. Detta förgyller min trista vardag till en njutning lite utöver det vanliga här inne.

Konstigt nog känns det fortfarande överkligt att det kunde finnas en enda kvinna på denna jord som kan se mig med kärlek trots min allvarliga gärning, men för övrigt är jag lik mig själv i det mesta. Hon kom in i mitt liv precis vid rätt tillfälle, då allt var kört om egna permissioner med anledning av att jag saknade nära anhöriga.

Hoppas att allt är bra med dig, för trots allt skit så mår jag jätte bra, som fått alla mina drömmar besvarade om en placering i storstaden. Nu ser jag fram emot att leva vidare även om det gör ont ibland. Om jag har tur kanske mina barn och barnbarn möter upp, nu när jag finns i deras närhet varje dag. Även nyutnämnda justitieministern verkar lovande: "Psy-kiskt störda gärningsmän tål inte straff i vansinnigheter". Det kan jag skriva under på.

Skrattmåsens egna recept

Banantårta

Ingredienser

2 skrattande ögon 2 mjuka armar
2 välformade ben 2 fasta mjölkbehållare
1 beredningsform som fodrats med päls

Blandningsföreskrift

Betrakta de skrattande ögonen
Bred ut de välformade benen
Krama försiktigt mjölkbehållarna och massera varsamt tills
beredningsformen är väl insmord
Tillsätt bananen, se till att även den blir väl insmord
Dekorera med äggvita
Brödet är färdigt när bananen mjuknar, kom ihåg att rengöra
tillredningsredskapet väl
Om brödet börjar jäsa, försvinn från orten

Tre goda saker: Bifall, förflyttning och permission

Blir lika överraskad varje gång någon av mina gamla vänner
hör av sig. Tänker att Ni har nog med ert eget liv där det inte
finns plats för en kille som inte ens vet när han kommer ut
från eländet. Därför värmer det särskilt mitt hjärta att ni bryr
er om en stackars krake som har sparat ur.

Äntligen har man bifallit min förflyttning till Skogsdunge. En annan nyhet är att anstalten undersöker möjligheten för mig att lägga min nästa permission tillsammans med mina barn och barnbarn, vilket aldrig varit tal om förut. Några permissioner till får jag med tillsyn, men sedan tycker min kontaktman att jag skulle försöka söka egna permissioner att tillbringa tillsammans med Malin. Nu skall jag dessutom börja skolan efter nyår och försöka lära mig någonting om data. Äter i en matsal varje dag, vilket jag inte gjort på många år. Bada bastu kan jag göra under varje promenad där vi även har tillgång till en stor idrottshall och promenadtiden är aldrig mindre än två timmar om dagen.

Medverkar även i en kör som skall uppträda på vår julfest som vi har i dagarna. Besöksrummen innehåller toalett där fönstren saknar galler och inga dörrar låses utan man kan gå ut när som helst efter kaffe, som anstalten bjuder på. Jag kan ta med mig vad som helst på mina besök, som egentillverkade smörgåsar, eller bakverk. Här bakas för fullt varje vecka där äppelkaka och pizza hör till godsakerna. Allting har blivit bättre och jag sköter redan ett förtroendeuppdrag som innebär att jag står och ansvarar för kontroll av varor som lastas ut från industrin.

Din vän och före detta kollega

Skrattmåsen

Kapitel 15

Längtan och fruktan vi har inom oss

Jag tror att den största och mest förödande känsla vi har, är att drabbas av insikten om att vara helt ensam och inte behövas av någon. Det är en långt mer gåtfull upptäckt än att undgå den fasa som en verklig händelse innebär. En förälder kan sarga sitt eget barn utan att någonsin säga ett ont ord eller fysiskt lägga hand på barnet.

Blicken med en åtföljd tystnad kan visa fullgoda tecken på ett avstånd som kan ge barnet en saknad av den omsorg den så väl behöver i form av värme. Småvarelser känner av skalv i tillvaron som lämnar de vuxna helt oberörda. De små sitter likt fåglar på gamla telefontrådar och avlyssnar hemliga och allvarliga samtal. Därefter lyfter de mot ljusets fröjder eller störtar brända ner mot marken.

Kanske är det min största olycka i livet, att jag känner mig som en främling inför mina vuxna barn. Det kan tyckas att det inte är jag själv som valt att vara borta från dem, men lika fullt så känns det olustigt hur många fina tankar som jag vill dela med dem. Det bränner i mitt hjärta av längtan och min otålighet över att ha upptäckt deras själar, avslöjas. Vill inte längre känna mig ofullständig i deras liv för det gör ont i min själ.

Hur skall jag kunna bygga upp ett förtroende över alla dessa förlorade år av saknad?! Med en planerad målsättning om en försoning och botgöring dömer vi oss själva allt som oftast till

tystnad i förnedringens skam till ingen glädje för någon. Ändå har vi alla en eld som brinner inom oss som inte bara kan värma upp, utan även skada våra själar så att vi får fula ärr under vårt återstående liv.

De små livet kommer till av känslor där lust och åtrå slår läger på öppet vatten i ljuva drömmar om oändlighet. Känslan andas lätt på alptoppar och en dyker djupt för att söka efter pärlor i okända hjärtan. All rädsla vi har inom oss sätter tankar i gungning om att inte räcka till för våra kära.

Rädslan kommer alltid att känna delaktighet i mitt livsöde och göra det svårt för mig att mäta min skuld till mina barn och barnbarn. Det kommer för all framtid att kännas som en skuffelse, eller som när man klämmer de ömtåligaste delarna av kroppen mellan dörren och dörrposten.

För vem vill vara utan sina barns utveckling och skaffa sig råttor att sköta i stället, i likhet med de som önskade sig avskildhet men ville leka med flugor i sin ensamhet? Tyvärr har inte jag rätt att skjuta ner en båttjuv och få straffindring för uppsåt som drabbar en med blixstens hastighet.

Min olycka äger rum i det fördunkla genom den oro som orsakas av människornas hänsynslöshet och leder till kränkning av mitt tankearbete, vilket i sin tur, leder till en ren katastrof. På så sätt mister jag allt som känns kärt och värdefullt. Först är det tillåtet att kränka en man tills hjärnan slutar att fungera normalt av behandlingen. Därefter sänder byråkraterna honom i fängelse för resten av hans liv utan rättspsykiatrisk vård. Ingen visar någon som helst förståelse för det faktum av

att mannen hade drabbas av ett allvarligt psykiskt tillstånd i form av en förlamning, som i ren förtvivlan varit orsaken till hans kära familjs onaturliga död och nästan tagit hans egna liv också.

Det finns mänskliga handlingar som rättssystemet inte vill kännas vid, eller önskar behandla hederligt, eftersom de har tydligen inte kapacitet att sätta sig in i eländet. Människor utan erfarenhet och adekvat utbildning saknar förmågan att förstå smärtan över ett förlorat barn. Detta är ett onödigt lidande som skapas genom att allt medlidande i form av mänsklig medkänsla uteblir. Medkänsla som behövs med tanke på den ofrivilliga gärningen som saknar ord i försakelse.

Jag ser med viss beundran på de förövare som kan se ljuset utan att känna fruktan över sina illdåd. Visst är det alltid lättare att inte bry sig om smutsen och undvika att se fadäsen över sina egna felsteg. Blotta tanken på att skaffa mig vackra och dyrbara saker faller platt till marken när jag hela tiden söker efter det förlösande ordet samhörighet. Ingen frisk människa vill vara utan gemenskap och dö inombords när vi andra vill uppleva nyttan med medkänsla i tillvaron. För inte ser vi någon nytta i att leva i tomhet.

Min själ vill se glädjen hos en positiv man som drog fram på fina parkstigar genom det goda livet. Den kraften som blott finns i tanken är hemligheten bakom det värdefulla liv vi alla har inom oss. Att kunna få leva med den kvinna jag kan se framför mig med sitt lena ansikte. Ingen kan hindra mig från att se hennes kvaliteter, hennes kloka språk och inre lugn i en annars svårlöst situation. Hon har ett hjärta av guld som kan

se mina barnbarns behov av presenter. Storheten hos den kvinna jag älskar är att hon har lätt för att först förlåta sina närmaste sörjande själar och sist sig själv, vilket värmer ett mans hjärta.

Kärleken till mina drömmars kvinna med familj är det enda som rättfärdigar min existens mot all ondska i min ruttna tillvaro. Nu vill jag blott känna frid över en tömd mans själ och leva i förhoppning om att bli befriad från min skam, så att jag kan invänta den mänskliga nåden i lugn och ro. Har en stilla vädjan om ett bättre liv utan kränkningar med utrymme för en utslagen man att känna frihetens sötma.

Har du möjlighet att besöka mig så måste vi söka tillstånd först. Hör med anstalten och säg att du är en före detta kollega till mig.

Kapitel 16

Oändlig nåd

Hej på Dig du positiva vän!

Jag blir äldre precis som Du gamle lokförare! Tack för Din medkänsla i alla år som värmer. Känns bara roligt att Du kommer ihåg mig och lever när jag nu hunnit bli över 50. Nu försöker jag verkligen att läka ut alla öppna sår efter år av förödmjukelser och alla besvikelser. Då är det bra att ha en stark och underbar familj omkring sig.

För stunden önskar jag egentligen bara att få komma igång med egna permissioner, så att vi alla kan mötas under trevliga och avkopplande former för allas bästa. Deltog därför i början på maj i en riskbedömning som anstalten sände mig iväg på. Fick åka bort på en tur ända till en känd anstalt vid storstaden.

Professor Bo Krimson (kriminologixpert hos socialstyrelsen samt överläkare Shrinkstam (specialist i rättspsykiatri deltog i en utredning som saknade objektivitet. Anledningen till att jag godtog allt detta var att anstalten önskade sända ut mig på egen hand, det vill säga, på egna permissioner till mina barn och barnbarn samt min fästmö Malin.

Min första nådansökan gick ej igenom men det känns inte som någon större överraskning. Annars känns det positivt att

jag fått en ökning i antalet permissioner till varje månad, dock med tillsyn av medföljande personal. Detta med anledning av att trots den mycket förnedrande undersökningen som varade i ca två timmar, så såg herrarna i hagen inga hinder för att påbörja en egen permissionsgång.

Malin, en vårdare som följer med och jag besökte min målare till son som blivit 28 år och heter Ronny. Anna som är söt som en solstråle bor också där tillsammans med mamma Lena. Vilken lycka att få hålla en nyfödd Wilmer och leka med pratglada lilla Anna som fyller 4 år den femte augusti. Farfar, Farfar, kom nu så skall vi leka med mina bästisar. Känns underbart att min stora familj tar emot mig med öppna armar, för det stärker och utvidgar mina sinnen inför framtiden. Brukar annars uppfattas som positiv av min omgivning, då man försöker se en möjlighet, utan att ge upp sin position. Visst finns det alltid svårigheter, men förr eller senare kan man övervinna dessa med hjälp av alternativa lösningar.

Tack för att Du finns och ta väl hand om Dig

Skrattmåsen

”Oändlig nåd”...

Har precis kommit tillbaka från permission. Det känns bra att kunna förflytta sig runt i Sverige så att man kan besöka människor som bryr sig om en sån som jag. Mycket om mitt kristna liv handlar om att ta hand om sina medmänniskor på bästa sätt och känna gemenskap och glädje. Annars är det semesterfart och all planering vad det gäller min framtid i frihet ligger därför nere just nu.

Under min nästa permission efter semestern kommer jag att träffa en handledare från arbetsförmedlingen, för att tillsammans gå igenom planer på min utslussning. En äldre dam ska hjälpa mig med utbildningsprogram och arbetsmarknadsutbildning. När detta är klart ska dessa förslag dras inför olika myndigheter för godkännande innan beslut kan tas. Kanske någon gång till hösten kommer jag iväg på boja till ett normalt liv i mitt hem i Molnby. I annat fall kommer jag att mucka om något år och hur vi än räknar så får jag ta tag i mitt liv då.

I juni träffade jag gamla bekanta för en pilgrimsvandring till Säve kyrka. För min egen del uteblev den mesta delen av tystnad under promenaden. Retreatens egenskap ger alla en möjlighet till koncentration på vårt eget inre. Tanken är att tystnaden ska befria oss från att behöva vara sociala och kunna finna ro i själen för andlighet. Hela livet är en vandring där vi deltagare försökte finna ett samband mellan yttre vandring och inre meditation. I en tid som kräver så mycket av oss är den tysta gemenskapen läkande och vi kunde överlåta våra innersta känslor till vår fader.

Under hela dagen lyckades jag finna mitt liv där längtan och försakelse kan sammanfattas med följande tankar, i en dag då solen och vädret var på vår sida.

Kriminalvården tar mycket energi av oss intagna så många blir helt handlingsförlamade. Vi känner alla en inneboende rädsla som gör att vi får problem att ta egna initiativ för att förändra våra liv till någonting bättre. Frustrationer över hopplösheten i vår tillvaro göra att ingenting händer och leder till stress och ett rastlöst sökande.

När vi värderar våra trasiga liv så handlar väldigt lite om tillfälligheter och sammanträffanden. Snarare är det frågan om okända sanningar där vi finner gemensamhet i kärlekslöshet. Många av oss känner saknad av kärlek, vilket leder oss till självförsakelse och utnyttjande. Känsloerna som styr våra liv får ofta en negativ bekräftelse och vi mår dåligt. Görs ingenting så står vi vid ruinens och katastrofens brant. Detta kan lämna plats för dramatiska händelser där människoliv inte är mycket värt. I sådana tillstånd är goda råd dyra. Här finner jag två sätt att finna en väg tillbaka till god hälsa där positiva känslor styr. Vägen ut.

Tvivlaren lämnar ut sina känslor på ett något känslösamt sätt till en psykolog. Hur vi än gör så är det alltid tiden som bestämmer vilket alternativ som upplevs bäst. Under en livskris behöver vi ofta båda alternativen, vi kan söka förlåtelse hos vår fader och gå till botten med samtal hos psykologen.

Till slut kan vi använda vår tro på Gud för att söka efter kärleken. Bibelbudskapet är ju att vi skall sluta tvivla på vår tro, eftersom vi alla duger. Det är vi själva som förhindrar vår tro. Eftersom Gud älskar oss så överlåter vi våra känslor till Gud genom vår tro. Det gör vi i hopp om att Gud genom andlighet kommer att visa oss vägen till kärleken.

Det var länge sedan vi träffades och tre dagar innan hade jag fått glädjebeskedet om omvandlad livstidsdom till 25 år. Ingen kan begära att jag inte skulle känna glädje efter så många år i dånfinkan. Under gudstjänsten fick jag dessutom igenom min önskesalm med den passande titeln ”Oändlig nåd”.

De känslor jag upplevde inför Jesus gick i tacksamhetens och förlåtelsens tecken. Nu var nåden fullbordad och det enda som fanns kvar var ett enda långt tack så mycket. Givetvis fanns det mycket tårar när glädjen blev fullständig och väntan på friheten var över. Kanske är jag lycklig lottad som vet vad mänskligt lidande är efter alla dessa år och kan förstå Jesus lidande på korset så tydligt för våra mänskliga synder.

Nu är det bara att hoppas att mitt återstående liv skall bli mindre dramatiskt än hittills. Det känns som att det nu räcker med katastrofer och elände. Min innersta önskan handlar blott om kärlek och gemenskap, det räcker. Det skulle vara något jag har saknat i hela mitt liv. Kanske är det så att en bön om, och en inre längtan efter ett bättre liv går i uppfyllelse innan det är för sent. Ingen vet hur långt livet blir, men en sak är klar, man blir klokare med tiden.

Förlåtelse och gemenskap är någonting vi alla skall vara rädda

om. Ensam är svag men tillsammans är vi starka. För det svåra är inte att falla vid en mänsklig katastrof. Det svåra är att resa sig och få kraft att orka gå vidare i livet. Att finna en väg ut.

Allt verkar falla på plats för undertecknad vad gäller kärleken och tron på Gud. Nu längtar jag bara genom försakelse samt överlåtelse över en enda sak som fattas mig bortom horisonten. Jag ber om förlåtelse och om att få tillbaka friheten.

Med vänliga hälsning

Skrattmåsen

Kapitel 17

Skyddsfaktorer mot återfall i brottslighet

De skyddsfaktorer som föreligger hos Skrattmåsen är flera. Skrattmåsen har aldrig haft något missbruk av något slag. Han var före gärningen socialt välanpassad och under sin vistelse i kriminalvården har han aldrig uppvisat några våldstendenser. Ej heller finns något dokumenterat partnervåld innan han begår det aktuella brottet.

Han har visat ett tydligt intresse för förändring och personlighetsmässig utveckling och har väl tillgodogjort sig de behandlingar som givits i kriminalvården, där syftet har varit att minska återfallsrisken i våldsbrottslighet. Ytterligare skyddsfaktorer är att det inte finns några hållpunkter för att Skrattmåsen någon gång under livet haft någon kriminell identifikation, kontakter med kriminella nätverk eller missbruk.

Det ska också framhållas att Skrattmåsen under sin tid i kriminalvården haft goda relationer med både intagna och personal och att han har utvecklat ett fungerande kontaktnät utanför fängelset. Det framstår som att han har en stabil och välfungerande relation med sin nuvarande hustru och han har återknutit kontakten med sin tidigare avkomma. Hans planering inför en eventuell frigivning har också en tydlig skyddskaraktär där han hoppas få arbete genom en släktkontakt. Han har också skaffat nya vänner utöver familjen.

Under vistelsen på en öppen anstalt har Skrattnåsen genomgått programmet "Relation och samlevnad" och haft kontinuerlig samtalskontakt med psykolog. Denna har i ett utlåtande angivit att Skrattnåsen hela tiden varit mycket motiverad och tagit behandlingen på stort allvar.

Psykologen anför också att Skrattnåsen initialt hade en tendens att agera impulsivt utan att tänka på hur andra människor reagerar eller uppfattar honom. Skrattnåsen har senare visat att han har god empatisk förmåga och med distans till situationer också förmåga till att analysera skeenden och människor på ett adekvat sätt. Med hjälp av behandlingen har Skrattnåsen lyckats hitta strategier för att minska impuls-genombrott, vilket gett honom möjlighet att interagera på ett mer adekvat sätt i sociala situationer.

Skrattnåsen har ej visat några tecken på större problem med nära relationer, intimitet eller separation. Psykologen sammanfattar att Skrattnåsen under behandlingen haft en positiv utveckling och att han har en grundpersonlighet, som han lärt sig leva med. Skrattnåsen har utvecklat goda strategier för att hantera brister i personligheten och enligt psykologen har han också skaffat sig god insikt kring brotten och dess konsekvenser.

Man har tidigare angett att Skrattnåsen har en s.k. borderline karaktär och att han mot denna bakgrund förmodligen aldrig kommer att uppnå genuint fullgod insikt i sina brott. Senare iakttagelser visar inte några tecken på psykisk sjukdom eller personlighetsstörning. Däremot har han tics och ett intellektualiserande förhållningssätt avseende känslor med logiskt

konkret och analyserande sätt. Detta tyder snarare på en problematik av autismspektrum karaktär, såsom Asperger och Touretes syndrom. Det har tidigare angivits att Skrattmåsens relationssvårigheter har sina orsaker i den känslomässigt traumatiska uppväxten, men nämnda problematik torde också haft betydelse för Skrattmåsens svårigheter i nära relationer och händelseförloppet vid gärningarna.

Kapitel 18

En lyckans hälsning

En lyckans hälsning från en glad mås någonstans i Sveriges bästkußt. Är så glad så det inte är klokt så hälften kunde vara nog. Denna lördag i september blev en av de ljusaſte dagar i mitt liv på mycket länge. Äntligen hade mina drömmar om en lycklig familjsammankomst hörsammats. Glädjen och värmen var åter i vardagen samt kärleken som var med oss allesamman hela dagen.

Många år har förflutit bakom ſtångda dörrar, men juſt den här dagen fick jag vara på tu man hand med mina kärleks barn, tillhörande sambos och barnbarn. Tånk att plötsligt få förtroendet att slippa alla dessa trevliga tjänstemån och få vara hos sin ålskade familj helt ensam, utan överbakning och miss-tånksamhet.

Vilken känsla att få vara ſig ſjålv ſom far, farfar och ålskling. Hela dagen var mycket känslolam för mig när mina ålskade barnbarn Anna och Wilmer också mötte upp. Jag kramade om min fyraåriga Anna ſom aldrig förr och hann åven med att buſa ſom ſig bör. Lille Wilmer, 5 månader, har utvecklats i rätt riktning ſå jag fick ögonkontakt och många skratt och leenden tillsammans. Tyckte åven att det var kul när vi tittade på videofilmer ſom handlade om Wilmers dop, ſamt en något avkopplande ſemesterreſa till ſolen efteråt. Näſtan en hel dag hann vi med att vara tillsammans på och jag kände mig hjårtligt välkommen tillbaka efter alla dessa förlorade år.

Nu får jag gå ut en gång i månaden utan plit, tillsammans med min Malin i hela sex timmar med tillkommande restid. Än så länge får vi hålla oss till i den vackra storstadens närhet, men det känns som en bra början för mig och min familj. Allting känns som en stor seger och en början på någonting stort som kan växa till något ännu större. Nästa gång, om lyckan står mig bi, kommer jag att träffa min son med familj. Önskar av hela mitt hjärta att vi alla ses då så att vi kan ta igen lite av den förlorade gemenskapen vi alla förlorat under alla dessa meningslösa år vi tvingats vara från varandra.

Hoppas att du känner min glädje för jag har fullt upp nu med planeringar och dylikt.

Skrattmåsen

En röst från ljusa bästkusten

Du skrev till mig i Malmö då glada stunder för mig hörde till undantagen. Allt var på den tiden ohanterligt och mina tankar dunkla. Ditt liv var ute bland människor i frihet medan mitt fortsatte i samma lunk i en källarkorridor i Malmö. Kommer ihåg än i dag när du skrev till mig och det känns bra än idag. Varje gång jag hörde av dig så kände jag ett värde som människa och jag befann mig bland de levande själarna på vår jord som vandrar runt som ingenting. De kunde låsa in min arma kropp men mitt själv svävade fritt i en levande svärm. Jag kände hopp och kunde se möjligheterna som väntade på mig som något vackert och fint.

I dag känns det som om undrens tid bara har startat upp, för sista året har varit helt fantastiskt. Äntligen har jag återförenats med min familj och träffat en underbar kvinna som är min tvillingsjäl och förändrat mitt liv till många ljusa stunder. Mina egna permissioner har startat upp och jag är farfar till underbara barnbarn.

Lever varje dag i en längtan att få komma hem till min stora passion och kärlek. Tänk om vår gemensamma fader kunde hörsamma min bön om en fastställd strafftid som gör att jag kan leva och bo i den ljusa staden Molnby. Ett liv i frihet skulle då återföra mig till en nyttig samhällsmedborgare tillsammans med min stora kärlek Malin. Kvinnan som gav mig kärlek utan fruktan och tog mitt hjärta till stora stunder samt lärde mig vad lycka är i svåra tider. Vi väver ihop drömmar tillsammans där vi känner oss lika i tankar och värderingar om livets vedermödor.

Allting handlar om en gemenskap där två längtande själar upplever en likhet i varandra som bara två tvillingsjälar kan känna i varandras gemenskap. Sanningen och förtroendet för varandras liv gör att vi båda finner en värme och glädje i vardagen där vi tvingas leva i. Jag känner en stor glädje varje dag när jag hör min käras röst på telefonen. Hon är en underbar medmänniska och varje stund känns ogripbar men ändå verklig. Vi har hela livet sökt och väntat på att finna den rätta, men aldrig riktigt förstått varför vår kärlekstörst inte kunnat tända till förrän i dag, då vi funnit den enda sanna ömheten i våra gemensamma själar, vilket vi saknat i hela vårt strävsamma liv.

Min resa har varat i många år sedan jag har befunnit mig på en plats där nästan ingen önskar vara någon del av sitt liv. Det känns som om alla i min familj har förståelse för min olycksalliga gärning och önskar mig välkommen tillbaka till friheten.

Det finns stunder man inte önskar leva utan, så jag lider och drömmer vidare om frihetens sötma, då jag får möjlighet till att leva i kärlek resten av mitt återstående liv. Vet att jag har många vänner som väntar med värme och glädje på mig som medmänniska.

Kapitel 19

Glad Påsk!

Önskar glad påsk när vårtid nalkas i rask takt! Sänder några rader för att berätta om förändringar till det bättre i min vardag. Har varit slarvig med att sända iväg brev, men min vardag har förändrats till det bättre med mycket aktivare liv. Numera jobbar jag som ”köksnisse” och huvudsakligen är jag handräckare åt kökspersonalen samt intagna. Varannan helg jobbar jag, vilket innebär att jag får en del fritid mitt i veckan. I dag är jag följaktligen ledig och kan skicka iväg några rader om mitt liv just nu.

Allt började med att jag fick problem med en intagen som var allmänt otrevlig varje dag, mot mig som person. Mina varningsklockor lyfte rött. Gör jag inte något åt min vardag så slutar det illa för mig och till slut ger jag mig på odågan på ett mer handgripligt sätt, vilket skulle vara katastrofalt för mig, med min långa bakgrund som våldsbrottsling.

Jag valde att försöka byta jobb så att jag kunde flytta till en helt nybyggd paviljong som används endast för förtroendefångar i handräckningstjänst. Har bara positivt att säga om min nya bostad som går under namnet ”Sockertoppen” i den lokala pressen. I samma veva som vår gamla paviljongen togs i anspråk till häkte, byggde man en ny paviljong till de intagna som är uttagna som särskilt skötsamma fångar.

Många vill flytta till det nya, i mina ögon, lyxbygget, men få klarar den hårda riskbedömningen som krävs för att komma hit. Bostadsrummen är mer än dubbelt så stora och saknar galler för de stora panoramafönstren. Tänk att efter tio år så har jag tilldelats en egen toalett på rummet, vilket i sak innebär att papperskorgen endast används för vad den är avsedd för efter inlåsning. Hur många gånger har man inte tvingats till förnedrande åtgärder för att slippa skita på sig, då vaktpersonal ej dykt upp i tid.

Har nu haft permissionsgång i drygt ett halvår, med en egen normalpermission på hela sex timmar på egen hand ute hos min familj samt med min fästmö Malin. Till nästa permission utökar man min tid till det dubbla, då jag får hela 12 timmar hos mina barn och barnbarn inte långt från storstaden. Allt känns bra då allt går åt rätt håll och nu hoppas jag att någon gång under nästa år få en överläggning, så att jag kan söka tidsbestämning av mitt straff, för nu räcker det.

Många glada hälsningar från mig med familj!

Skrattmåsen

Slutord

Kains märke

Har jag betalat av min skuld, eller borde jag ha avrättats genom hängning? Med tanke på att jag aldrig velat likna min far, bli beroende av droger, eller misshandla mina älskade—bara göra rätt för mig—hade det kanske varit barmhärtigare med en sista spruta. Jag ville ju dö, men omständigheterna ville annat. Jag har hittat en kärlek, jag har hittat en tro och jag har hittat psykologstöd. Och tillräckligt många människor som tror att jag har något kvar att ge. Eller att älska.

Jag är medveten om att i mitt fall är det svårt att inse att den enda trovärdiga förklaringen är att jag blev sjuk på grund av mitt handikapp som ledde till psykologisk kollaps. Medicinalverket har ändat uppfattning och numera ger mig den objektiva bedömningen, att jag inte var vid mina sinnens fulla bruk vid brottstillfället.

I medicinalverkets riskbedömning står det klart och tydligt att jag hade en psykologisk kollaps när gärningen utfördes. Så här står det: ”Gärningarna framstår som starkt relaterade till den speciella situation som rådde vid tiden för gärningen, som också innehåll en vårdnadstvist om ett minderårigt barn. Då Skrattnåsen och hans hustru Malin är nått pensionsålder, bedöms risken för att en liknande situation, så som gällde vid tiden för gärningen, på nytt skulle uppstå, framstå som mycket osannolik.”.

Anledningen till allt elände är att jag tillätn den neurotiska depressionen att gå för långt utan att söka läkarhjälp. Det som hindrade mig var ett handikapp inom det autistiska spektrumet. Tillsammans med kognitiva beteenden från min barndom. Allt detta har framkallat ett chocktillstånd. Mitt verbala försvar var utslaget och endast det primitiva återstod, vilket var förödande för min familj.

Denna berättelse påminner författaren av denna brevroman om sin gamla bildlärare. Bildläraren som en sommar, efter att ha mist sitt barn under tragiska omständigheter, fått en kinesisk pensel i present. ”En duktig konstnär som han borde få användning för ett sådant fint verktyg” resonerade jag. Men det blir aldrig som man hade tänkt sig. Sommaren därpå besökte jag min läromästare igen. Till min förvåning fick jag veta att han valde att låna ut penseln till sina elever. ”Oerhört fina penslar”, sa han – ”Eleverna målar så fina bilder med dem”. Man måste hjälpa växande människor över tröskeln.

Döden är vår skugga. Och det blir aldrig som man hade tänkt sig. Resenären som hoppade framför tåget i Övre Väsby må vila i frid. Hen såg bestämd ut och kanske inte orkade leva en dag till. Dödshjälp, olycksfall i arbetet, eller personlig katastrof? Tre dagars sjukskrivning skulle räcka som krishantering enligt företagsläkaren Tyrell. Kan urvalsprov inför ensamarbete hjälpa oss upptäcka personlighetsstörningar, eller uppfattas kanske funktionsvariationer inom det autistiska spektrumet som meriterade för loktjänst?

När Sveriges utrikesminister blev mördad, frågade en av mina elever: ”Vem fan är Anna Lind”?! En fråga som tar en stund att besvara och ytterligare tid att förstå. Men nu kan flickan svaret, eller åtminstone ett svar. Allt tar tid och det blir aldrig som man hade tänkt sig, men man måste hjälpa växande människor över tröskeln. Och eld är den vackraste förekomsten av ljus. Tänd ett ljus. Ty endast med ljus kan mörker besegras!

Författaren, Linguistrator AB och förlag DIKKO tackar på förhand för frivilliga bidrag som hjälp att med ord och bild utveckla vår publicistiska verksamhet.

Med din hjälp kan vi förhoppningsvis synliggöra och stödja människor med särskilda behov.

Swisha gärna till Linguistrator AB 1232975316
Glöm inte att skriva "utvecklingsstöd"

ISBN: 978-91-531-0970-9

123-297 53 16

Linguistrator stöd

